HUTCH 03

XENOARCHEOLOGICKÉ DOBRODRUŽSTVÍ
PRISCILLY HUTCHINSONOVÉ
PŘELOŽIL PETR KOTRLE

PLANETA9

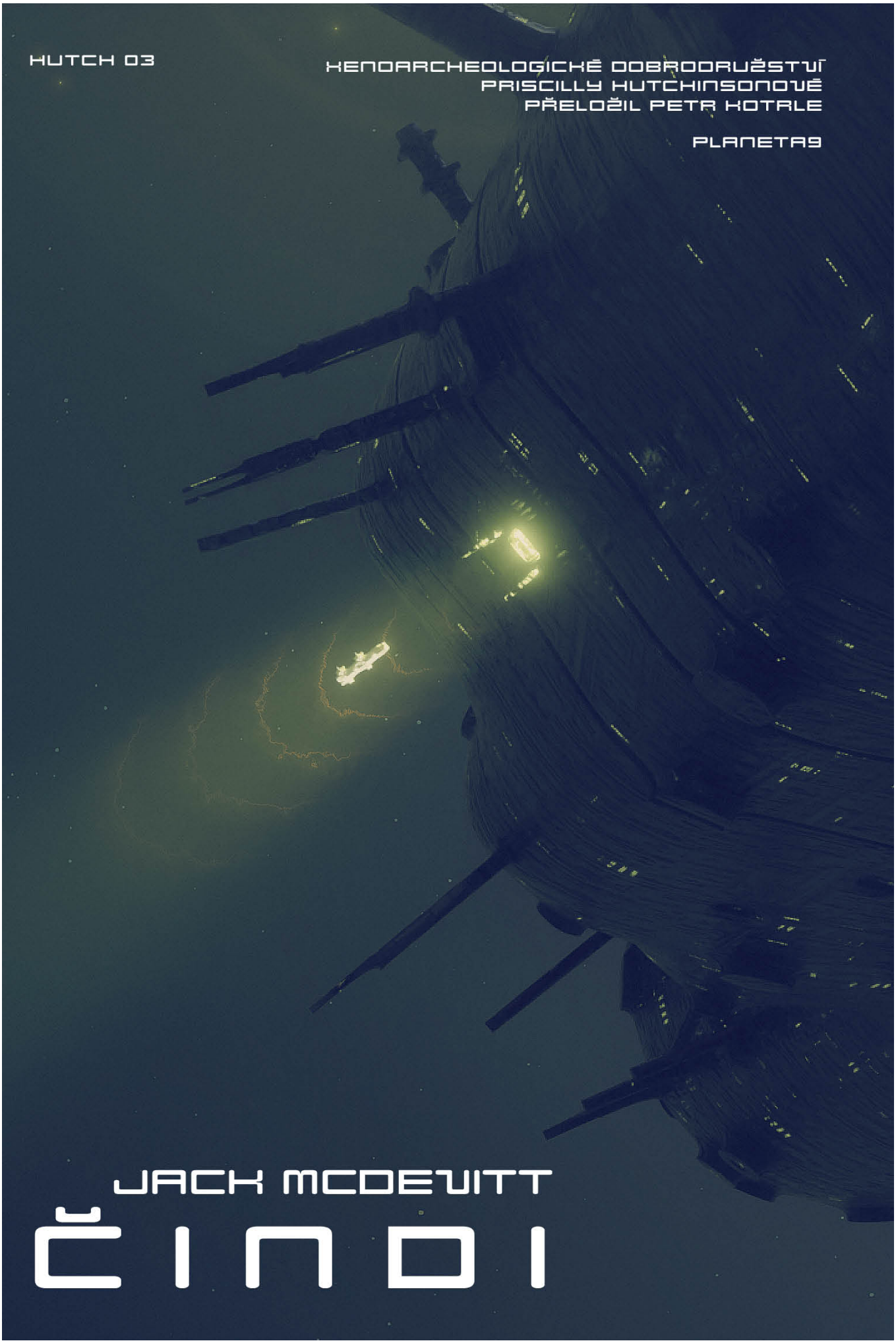

JACK MCDEVITT

ČINDI

PLANETA

HUTCH 03

JACK MCDEVITT

ČINDI

Chindi
Copyright © Jack McDevitt, 2002

First published in English by The Berkley Publishing Group
(Penguin Putnam Inc.), New York, 2002
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2025
Translation © Petr Kotrle, revize překladu 2025
ISBN 978-80-88626-72-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88626-73-2 (ePub)
ISBN 978-80-88626-74-9 (mobi)
ISBN 978-80-88626-75-6 (PDF)

Nepoužívejte na oheň naplavené dříví, protože je na vodu mohl hodit *čindi*, který vás pak podle jeho záře najde.

Navažské tabu

V pralesích noci
na okraji světa
stromy nemají konce

Ivy Haemonová
Sebrané básně, 2114

V jistém smyslu se stále tísníme kolem táborových ohňů, vyprávíme si příběhy a přemýšlíme o tom, co se skrývá ve tmě. A pořád to nevíme. Pořád nevidíme dál než tam, kde končí bledá záře mihotavého světla.

Spenser Abbott
Křivení symetrií, 2201

Živě z Babylonu a Uru,
z Athén, Alexandrie a Říma
hlasy tisíce generací
tlačí nás,
ženou nás dál –

Tia Kosannová
Výhled do daleka, 2044

PROLOG

ČERVEN 2220

Nevím, jak se mohu jevit světu; samotnému mi připadá, že jsem byl jen jako chlapec, který si hraje na pobřeží a čas od času si pro pobavení najde hladší oblázek nebo hezčí lasturu, než je běžné, zatímco širý oceán pravdy se přede mnou rozkládá zcela neprobádaný.

Isaac Newton, cca 1725

Loď *Benjamin L. Martin,* pro kapitána a pasažéry *Benny*, byla na nejzazším okraji prozkoumávaného teritoria, na oběžné dráze kolem neutronové hvězdy s katalogovým číslem VV651107, když vplula do učebnic dějepisu.

Jejím kapitánem byl Michael Langley, šestkrát ženatý, otec tří dětí, napravený narkoman, kdysi student teologie, amatérský herec, amatérský hudebník a právník vyloučený z advokátní komory. Vypadalo to, jako by Langley žil přinejmenším půl tuctu samostatných životů, což nebylo zas tak obtížné v situaci, kdy vitalita ve druhé, a někdy dokonce i ve třetí stovce věku nebyla ničím neobvyklým.

Palubní průzkumný tým tvořilo jedenáct různých specialistů, fyziků, geologů, planetologů, klimatologů a odborníků z několika obskurnějších oborů. Jako všichni lidé z Akademie brali svou práci velice vážně, a tak měřili, odebírali vzorky a zaznamenávali teploty všech dostupných planet, oběžnic, hvězd a prašných mračen. A samozřejmě zbožňovali anomálie, pokud se jim podařilo nějakou najít. Langley věděl, že je to pitomost. Kdyby kdokoli z nich strávil na pomezí známého prostoru tolik času jako on, věděl by, že všechno, co jim připadá zvláštní, pozoruhodné nebo „stojící za zaznamenání“, se v okruhu několika desítek světelných let opakuje tisíckrát. Vesmír se nekonečně opakuje. Žádné anomálie *neexistují*.

Například tahle neutronová hvězda. Připomíná šedou kulečníkovou kouli, nebo by ji připomínala, pokud by ji mohli nějak nasvítit. Má jen několik kilometrů v průměru, sotva tolik jako Manhattan, ale je několikrát hmotnější než Slunce. Obrovská mrtvá váha, natolik hustá, že deformuje čas a prostor a odklání světlo z okolních hvězd tak, že tvoří halo. Mate *Bennyho* hodiny a systémy, občas je dokonce pustí pozpátku. Povrchová gravitace je tak silná, že by Langley, pokud by se nějakým způsobem mohl dostat dolů, vážil osm miliard tun.

„S botami, nebo bez?“ zeptal se astrofyzičky, která mu ten výpočet přinesla.

Přestože těleso mělo neskutečné vlastnosti, v bezprostředním okolí se nacházelo přinejmenším půl tuctu podobných. Mrtvých hvězd plujících vesmírem byla ve skutečnosti spousta. Nikdo si jich nevšímal, protože nedělaly žádný hluk a byly prakticky neviditelné.

„Je pozoruhodná tím,“ řekla mu Ava, „že narazí tamhle do té hvězdy.“ Poklepala prstem na displej, ale Langley stejně nepoznal, kterou hvězdu myslí. „Má čtrnáct planet, je stará devět miliard let, ale tahle obluda to všechno rozmetá. A nejspíš naruší i hvězdu jako takovou.“

Langley se o tom doslechl už před několika dny. Věděl však, že za jeho života k tomu nedojde.

Ava Eckartová byla jedním z mála lidí na palubě, kteří působili dojmem, že žijí i mimo svou odbornost. Byla to atraktivní černoška, metodická a příjemná. Organizovala lodní večírky. Ráda tancovala. Bavilo ji mluvit o práci, ale měla vzácnou schopnost vyjadřovat se o ní v laických termínech.

„Kdy?“ zeptal se Langley. „Kdy se to všechno stane?“

„Zhruba za sedmnáct tisíc let.“

Tak. Stačí mít trochu trpělivosti. „A ty se nemůžeš dočkat.“

Ve tmavých očích jí zajiskřilo. „Uhodl jsi,“ řekla. A pak ta vnitřní záře pohasla. „To je tady v kosmu problém. Všechno zajímavé se odehrává v nevyhovujícím časovém měřítku.“ Vzala dva hrnky na kávu a zeptala se, jestli si dá taky.

„Ne,“ řekl. „Díky, ale celý den pak nemůžu spát.“

Usmála se, nalila si kávu a sedla si do křesla. „Ale máš pravdu,“ přiznala. „Byla bych moc ráda, kdybych tady byla, až se to stane. Kdybych mohla něco takového vidět.“

„Za sedmnáct tisíc let? Tak to bys měla dbát na správnou výživu.“

„Tak jistě.“ Zůstala zamyšlená. „I kdyby se toho člověk dožil, potřeboval by dalších několik tisíc let, aby ten proces mohl sledovat. Minimálně.“

„Proto máme simulace.“

„To není totéž," řekla. „Není to jako být u toho." Zavrtěla hlavou. „A i když tady jsi, jsi fakticky zavřený. Vezmi si například tu hvězdu." Myslela *1107*, neutronovou hvězdu, kolem níž obíhali. „Jsme tady u ní, ale nemůžeme se přiblížit tolik, abychom ji *viděli*."

Langley ukázal na obraz hvězdy na displeji.

„Já myslím *doopravdy* viděli," pokračovala. „Přeletěli nad jejím povrchem. Trochu si na ni posvítili."

„Vyšli si po ní na procházku."

„Jasně!" Avino nadšení probublalo na povrch. Na sobě měla zelené šortky a bílý svetr s nápisem *University of Ohio*. „Antigravitaci přece máme. Jediné, co potřebujeme, je lepší generátor."

„O *hodně* lepší."

Na obrazovce se objevila podoba Achaba, kterou zpravidla používala lodní umělá inteligence. Jako všechny UI v plavidlech Akademie slyšela na jméno *Bill*.

Langley znal ty chmurné ocelové oči, licousy a rozevláté sako z černého manšestru příliš dobře, než aby u něho vyvolávaly nějakou reakci, ale jeho pasažéři vždycky přešli do střehu, když se Bill objevil. Kdyby byl entitou uvědomující si sama sebe, což podle jeho tvůrců nebyl, Langley by hádal, že se na jejich účet baví.

„Kapitáne," řekl. *„Máme tu zvláštní jev."*

To byla neobvyklá poznámka. Za normálních okolností ze sebe Bill jednoduše vysypal informace, aniž k nim dělal úvod. „O co jde, Bille?"

„Momentálně je to pryč. Ale narazili jsme na rádiový signál umělého původu."

„Signál?"

„Ano. Na 8,4 gigahertzech."

„Co v něm bylo? Od koho je?"

Oči ošlehané mořem se stáhly k sobě. *„Ani na jednu otázku nedokážu odpovědět, kapitáne. Nebyl to žádný známý jazyk ani soustava."*

Langley a Ava se na sebe podívali. Jsou daleko od domova. Nikdo jiný tady není.

„Byl to směrovaný signál," dodal Bill.

„Takže ne všesměrové vysílání?"

„Ne. Proletěli jsme jím před několika okamžiky."

„Podařilo se ti vůbec něco rozeznat, Bille?"

„Ne. Charakteristika je jednoznačně umělá. Každé další tvrzení je spekulace."

Ava upírala oči na pole hvězd na obrazovkách, jako by čekala, že se tam něco objeví. „Jaká je míra důvěryhodnosti, Bille?" zeptala se.

„Konzervativní odhad je devadesát devět celých osm." Po jedné stavové obrazovce se rozběhly řady znaků. *„Vypadá to takto. Impulsové charakteristiky jsem nahradil symboly."*

Kapitán v tom žádný systém neviděl, ale přijal Billův úsudek bez námitek. „Chceš říct, že tam je nějaká jiná *loď*, Bille?"

„Říkám jen, že je tam signál."

„Odkud přišel?" zeptala se Ava. „Ze kterého směru?"

„Nevím jistě. Ale vypadalo to, že má původ přibližně ve směru 1107. *Té neutronové hvězdy. Proletěli jsme signálem příliš rychle, než aby se dal zaměřit."*

Langley se zamračeně podíval na symboly rolující po obrazovce. Díval se, dokud se nezastavily.

„To je všechno," řekl Bill. *„Mám záznam zopakovat?"*

Langley se podíval na Avu. Zavrtěla hlavou.

Zvedl oči k podobě UI. Tvář byla hubená a vyžilá. Obraz šedé eminence, který na sebe Bill obvykle bral, když se něco dělo. „Bille, jsme schopni to najít znovu?"

UI zaváhala. *„Směrovaný signál? Pokud bychom předpokládali, že pochází z bližší oběžné dráhy, než je naše, museli bychom počkat, až nás zase dohoní."*

„Jak dlouho by to trvalo?"

„Nemám dostatek dat."

„Zkus hádat."

„Pravděpodobně několik měsíců."

Langley jednoduše odmítal uvěřit, že se to stalo. Tady, v odlehlých končinách. Bylo pravděpodobnější, že se jedná o nějakou závadu. „Jsi schopen alespoň trochu odhadnout polohu zdroje, Bille?"

„Ne, kapitáne. Abych to mohl udělat, potřeboval bych ho najít podruhé."

Podíval se na Avu. „Někde se něco podělalo. Takové věci se občas stávají. Je to závada v systému."

„Možná," řekla.

„Bille, proveď kontrolu. Ověř, jestli nenajdeš nějaký vnitřní problém, který by zachycený signál vysvětlil."

„To už jsem udělal, kapitáne. Všechno se zdá být v pořádku."

Ava teď měla víčka na půl žerdi. Do něčeho nahlížela. „Zkusme to předhodit Peteovi."

Myslela Petea Damona, vedoucího projektu. Pete byl nejznámější fyzik na světě, především díky tomu, že vystupoval jako moderátor *Vesmíru dokořán*, mimořádně populárního naučném seriálu, který udělal hodně pro získání veřejné podpory pro organizace jako Akademie, ale zároveň podnítil žárlivost mnoha svých kolegů.

Langley slyšel hlasy v pozadí, kde jeho pasažéři prováděli experimenty s časem. *1107* byla sice stará jen dvě stě milionů let, ale ve skutečnosti tady byla hodně přes dvě miliardy. Když se mu Ava pokusila vysvětlit, jak se to stalo, jak

čas plyne na dně gravitační studny tělesa mnohem pomaleji než tady venku v méně nepřirozené části vesmíru, jeho mozek tu představu odmítl uchopit. Samozřejmě věděl, že to tak je, ale když o tom přemýšlel, bolela ho z toho hlava.

Ava si vyvolala Petea na jednu z pomocných obrazovek a zapředla s ním chvatný rozhovor. *„To není možné,“* řekl.

„Chceš dělat, že se nic nestalo?“ zeptala se.

Další pohledy na displeje. Tlumený hovor s přízračnými postavami stranou. Prsty ťukající do klávesnice. *„Ne,“* odpověděl. *„Jdu nahoru.“*

Průlezy se otevřely a zavřely. Langley uslyšel kroky a vzrušené hlasy. „Vypadá to, že se ti podařilo probudit medvěda ze zimního spánku, Avo,“ řekl.

Zatvářila se spokojeně. „To mě nepřekvapuje.“

Na můstek se jich nahrnulo hned několik. Pete. Rick Stockard, Kanaďan. Hal Packwood, který byl na svém prvním dlouhém letu a doháněl každého k šílenství, když bez ustání mluvil o tom, jak je to všechno úžasné. Miriam Kappová, která vedla časové experimenty. A dva nebo tři další. Všichni vzrušeně supěli.

„Odkud to přišlo?“ Ta otázka se ozývala ze všech stran. „Vážně jsme něco zaslechli?“

„Chytáme to pořád?“

„Pro boha svatýho, Miku,“ vychrlila ze sebe Tora Cavallová, astrofyzička s velkou zálibou v sexu, „pátráme po tom zdroji? Je ti jasný, že tam někdo může být?“

„Pátráme,“ odpověděl Langley. Příliš se o Toru nestaral. Svým chováním narušovala život na lodi a působila dojmem, jako by si myslela, že všichni kolem ní jsou pitomci. Byl to přístup, který mohl třeba na CalTechu projít bez povšimnutí. Ale ve stísněném prostředí nadsvětelníku, kde spolu lidé museli žít měsíce bez přestávky, vyvolávala Tora klaustrofobii a žárlivost. „Ovšemže pátráme. Ale příliš si od toho neslibuj. Nemáme ponětí, kde by mohl být zdroj. A v blízkosti té hromady železa je každý výsledek podezřelý. Gravitační pole všechno deformuje.“

„Hledejte dál,“ řekl Packwood, jako by byl velitel.

„Máme nějaké jiné pravděpodobné vysvětlení?“ zeptala se Tora. Široké bílé čelo měla zbrázděné. Událost ji doopravdy zaujala.

„Možnost technické poruchy existuje vždycky. Ale Bill ji popírá.“

Tora se podívala na Petea. Šedýma očima ho prosila, aby misi změnil v pátrání po signálu.

„Není to něco, nad čím bychom chtěli mávnout rukou, dokud nebudeme mít představu, co bylo příčinou toho signálu,“ řekl Pete. Byl vysoký, dlouhonohý, vážný. Langleymu připadalo, že vypadá jako polepšený kapsář. Držel však slovo. Tomu, co řekl, se dalo věřit. „Co jste doopravdy našli, Miku?“ otázal se.

„Byl to jednorázový kontakt. Ale Bill nám o mnoho víc neřekne.“

„Můžeme to slyšet?“ zeptal se Packwood.

„Bille,“ řekl Langley, „přehraj ten záznam. Tentokrát jako audio.“

Trval zhruba dvě sekundy, sled vysokých cvaknutí a proměnlivých zvuků.

„Dokážeme *něco* z toho přečíst?“ zeptal se Pete.

„Ne,“ odpověděl Langley. „Nula.“

Členové týmu se významně podívali jeden na druhého. Dovnitř se natlačilo několik dalších. „*Určitě* to znamená, že je tady někde další loď,“ prohlásil Pete. „Nebo orbitální stanice.“

„My tak daleko nic nemáme,“ promluvila tichá, velice mladá technička, která právě přišla. Jmenovala se Wanda. „Prověřila jsem to dvakrát.“

Pete přikývl.

„Co by *tady* někdo dělal?“ zeptala se Tora.

„*My* tady jsme,“ poznamenal Langley.

Tora zavrtěla hlavou. „Senzory neregistrují nic?“

Langley již přístroje zkontroloval. Ale podíval se znovu. Stále nikde nic.

„Kdyby tam něco bylo,“ promluvil Stockard, „myslím, že bychom to viděli.“ Byl nevrlý, agresivní. Muž, který by byl v jiné době vojákem z povolání.

„Na místech, jako je tohle, bývají zvláštní podmínky. Prostor složený do sebe, časové deformace, které se objevují a zase mizí. Přesto —“

„Proč se neobrátíme a neletíme zpátky?“ řekl Pete. „Proč tu oblast neprohledáme?“

„Nejde to. Nemáme dost paliva na obrátku o sto osmdesát stupňů. Jestli se chceš na stejné místo vrátit, budeš si muset počkat, až to obletíme dokola.“

„Jak dlouho?“

„Několik měsíců.“

Všichni se na něho podívali jako na blázna, ale on s tím nemohl nic dělat. Stejně si myslel, že se neděje nic mimořádného. Vozil týmy Akademie do vzdáleného vesmíru už skoro čtyřicet let a věděl, že jestli si v souvislosti s neutronovou hvězdou může být člověk něčím jistý, pak tím, že se tam nikdo jiný nemotá.

Za celou tu dobu, co nadsvětelníky opustily Zemi, našli jen jednu další žijící civilizaci, pokud se to tak dalo nazvat. Obyvatelé Noku měli historii starou čtrnáct tisíc let, ale teprve vycházeli ze své průmyslové revoluce. Rozdělovala je pevná víra v různé věci a neustále mezi sebou válčili.

Na několika dalších místech byly ruiny. A to bylo všechno. Langley osobně viděl více než tisíc planet pozemského typu, přitom těch, na nichž existoval aspoň nějaký život, nebylo ani třicet. A to ještě dvě třetiny z tohoto počtu připadaly na jednobuněčné organismy.

Ne. Ať to bylo cokoli, co Bill zachytil, nebo si myslel, že zachytil, vysvětlení nebude zahrnovat plavidlo s posádkou bytostí z jiné planety. Ale vzrušení jeho pasažérů se dalo docela snadno pochopit.

„Co navrhujete, kapitáne?“ zeptal se po dlouhém váhání Pete. „Můžete provést kontrolu, která by zjistila, jestli je zachycený signál reálný?“

„To jsme již udělali. Bill nevidí nikde problém.“ Jenže pokud je problémem samotný Bill, pak samozřejmě —

„Dobře. Co dalšího bychom mohli vyzkoušet?“

„Mohli bychom překonfigurovat satelity a poslat je, aby se po něm porozhlédly. Pak se můžeme vrátit k našim běžným úkolům. A až je splníme, poletíme domů.“

Pete se na tuto strategii netvářil příliš nadšeně. „Co ty satelity?“

„Když něco najdou, výsledky nám pošlou.“

„Pořád si myslíte, že to potrvá tak dlouho?“

„Je mi líto, Pete. Ale opravdu neexistuje jednoduchý způsob, jak to udělat.“

„Kolik satelitů?“ Zbývalo jich pouze sedm. Znamenalo to, že bude muset obětovat některé části programu.

„Čím víc jich tam pošleme, tím větší bude pravděpodobnost.“

„Udělejte to,“ řekl Pete. „Pošlete je ven všechny. Nebo možná ne, jeden nebo dva nechte.“

1

ČERVEN 2224

Lidé mají sklon věřit, že štěstěna se skládá rovným dílem z talentu, usilovné práce a vyložené náhody. Role těch posledních dvou se popírá těžko. Pokud jde o talent, řekl bych jen tolik, že jeho základem je najít ten pravý okamžik, kdy se do věci vložit.

Harún al-Monides,
Úvahy, 2116

Priscilla Hutchinsová nebyla žena, které by se jen tak podlomila kolena, ale při nešťastné akci u Protea chybělo velice málo, aby k Preacheru Brawleymu zahořela osudovou vášní. Ne proto, že dobře vypadal, i když byl opravdu okouzlující, to se musí nechat. A také ne proto, že byl sympatický. Vždy se jí líbil z obou těchto důvodů. Ale pokud by někdo naléhal, nejspíš by řekla, že to souviselo s jeho smyslem pro správné načasování.

Ve skutečnosti samozřejmě nebyl kazatel, jak by se z jeho jména dalo usuzovat, ale podle legendy pocházel z velice dlouhé linie baptistických chrličů ohně a síry. Hutch ho znala jako občasného společníka u oběda, člověka, kterého čas od času vídala, jak do Akademie přichází nebo z ní odchází. A co bylo možná nejdůležitější, znala ho jako hlas z prázdnoty během těch nekonečných letů na Serenity, Glory Point a Faraway. Byl to jeden z těch vzácných jedinců, s nimiž můžete mlčet a přitom mít pocit, že máte příjemnou společnost.

Důležité bylo, že tam byl, když ho zoufale potřebovala. Samozřejmě ne proto, aby jí zachránil život. Přímo jí opravdové nebezpečí nehrozilo. Ale sejmul z ní břímě strašlivého rozhodování.

Stalo se to takto: Hutch byla na palubě *Wildsidea*, lodi patřící Akademii, a letěla na stanici Renesance, která obíhá kolem Protea, obrovského vodíkového mračna, jež se miliony let smršťuje a jednou se má stát hvězdou. Jeho jádro pod tlaky, které smršťování vytváří, prudce hoří, ale jaderná reakce se ještě nenastartovala. Proto tam stanice byla. Aby ten proces sledovala, jak s oblibou říkal Lawrence Dimenna. Ale někteří lidé měli pocit, že Renesance je zranitelná, že dotyčný *proces* je nevyzpytatelný, a tito lidé se pokusili stanici uzavřít a její personál stáhnout. Nebylo to místo, po jehož návštěvě by Hutch prahla.

Uvnitř mračna neustále foukalo. Hutch byla zhruba den daleko a poslouchala, jak vítr skučí a sápe se po její lodi. Snažila se soustředit na lehkou snídani, toasty s ovocem, když uviděla první známku toho, co přijde. *„Došlo k velké erupci,“* oznámil Bill. *„Gigantické,“* dodal. *„Mimo stupnice.“*

Na rozdíl od sourozenecké UI na *Benjaminu Martinovi* používal Hutchin Bill široké spektrum podob, z nichž podle nálady využíval tu, která podle něho měla největší šanci potěšit, naštvat nebo zastrašit. Teoreticky byl na to programovaný, aby kapitánovi poskytl při dlouhých letech opravdovou společnosti. Jinak byla Hutch na lodi sama.

Momentálně Bill vypadal jako strýček, kterého mají všichni rádi, ale který má sklon občas trochu přebrat, a příliš nápadně pokukuje po ženách.

„Myslíš, že skutečně budeme muset podniknout evakuaci?“ zeptala se.

„Nemám dost dat, abych mohl udělat patřičný odhad,“ řekl. *„Ale myslím, že spíš ne. Stanice je tady přece už dlouho. Určitě nevybuchne právě ve chvíli, kdy přiletíme.“*

Byl to epitaf jak se patří.

Bez senzorů samozřejmě erupci neviděli. Neviděli bez senzorů *nic*. Svítící mlha, jíž se *Wildside* pohyboval, bránila zahlédnout prakticky cokoli, co bylo dál než třicet kilometrů.

Byl to vodík, osvětlený ohněm v jádru. Na monitorech by nebylo jednoduché Protea odlišit od pravé hvězdy nebýt dvou proudů, které tryskaly z jeho pólů.

Hutch se zadívala na obrazovky, na obrovské výtrysky plamenů šlehajících do mraků, na peklo zobrazené způsobem, který bůhvíproč zneklidňoval víc než pohled na pravou hvězdu, možná proto, že to ani nebudilo iluzi definovatelného okraje, ale spíš jako by to vyplňovalo vesmír.

Při pohledu z vnějšku oblaku tvořily proudy elegantní obraz, který by si zasloužil Sorbanne: paprsky tvořené nabitými částicemi, ne úplně stabilními, šlehaly z kosmického majáku, který čas od času změnil polohu na skalách. Stanice Renesance se nacházela na rovníkové dráze, aby se snížila pravděpodobnost, že jí nějaká zbloudilá erupce spálí elektroniku.

„Kdy čekají, že ten atomový motor naskočí?“ zeptala se.

„Pravděpodobně ne dřív než za tisíc let.“

„Ti lidi musejí být blázni, když tady v té polívce sedí.“

„V posledních osmačtyřiceti hodinách se podmínky zřejmě výrazným způsobem zhoršily.“ Bill jí věnoval samolibý, povýšený pohled a vykouzlil vývěsku. *„Tady se píše, že jsou zařízeni pohodlně. Bazény, tenisové kurty, parky. Dokonce mořské lázně.“*

Kdyby byl Proteus uprostřed sluneční soustavy, tenký opar jeho nejzazších okrajů by pohltil Venuši. I když *pohltil* asi nebylo to správné slovo. Možná zahalil. Nakonec, až tlak dosáhne kritické hodnoty, se zažehne jaderná reakce, vnější vodíkový závoj to odfoukne a z Protea se stane hvězda třídy G, možná o něco málo hmotnější než Slunce.

„Jestli ta věc přestala být stabilní, je celkem jedno, kolik tam mají parků.“

UI jí dala najevo, že nesouhlasí. *„Neexistuje známý případ, že by se protohvězda třídy G stala nestabilní. Občas dochází k bouřím, což je to, co vidíme právě teď. Myslím, že si děláš přehnané starosti.“*

„Možná. Ale jestli je tohle normální počasí, nechtěla bych tady být, až se podmínky zhorší.“

„Já taky ne. Ale kdyby vznikl problém v době, kdy tu budeme, měli bychom být schopni tomu poměrně snadno uletět.“

Doufejme.

Dispečer ji ujistil, jak je nepravděpodobné, že by Událost mohla nastat. (Ale zřetelně to slovo řekl s velkým písmenem.) Proteus pouze prochází obdobím škytavky. To se stává každou chvíli. Žádný důvod k obavám, Hutchinsová. Vy tam budete jednoduše jako pojistka.

Byla na Serenity na opravě, když jí zavolali. Lawrence Dimenna, ředitel stanice Renesance, tentýž Dimenna, který před pouhými dvěma měsíci vehementně tvrdil, že Proteus je naprosto bezpečný, stejně spolehlivý jako vedení Akademie, teď žádal o pojistku. Tak pošleme starou Hutchinsovou, ať si sedne na sopku.

A tak tady byla. S pokyny být v pohotovosti a držet Dimennu za ruku. A kdyby vznikl malér, postarat se o to, aby se všichni dostali pryč. Ale problém by neměl nastat. Jsou to přece odborníci na protohvězdy a říkají, že všechno je v pořádku. Dělají jen preventivní opatření.

Prošla si seznam. Posádku tvořilo třiatřicet lidí, personál a činní vědci včetně tří postgraduálních studentů.

Ubytování na *Wildsideovi* by bylo trochu stísněné, pokud by museli vzít do zaječích. Loď byla konstruovaná pro jednatřicet pasažérů a pilota, ale do několika kajut se mohli vejít dva a na lodi byla lůžka navíc, která se dala v případě nutnosti použít ve fázích zrychlování a skoků.

Bylo to dočasné řešení, než Akademie dopraví ze Země *Lochrana*, který procházel generální opravou – lépe řečeno pancéřováním, aby zdejším podmínkám odolal – a v průběhu několika týdnů ji měl vystřídat jako trvalé záchranné plavidlo.

„Hutch,“ promluvil Bill. *„Máme hovor. Z Renesance.“*

Byla na můstku, kde trávila většinu času, když se vezla v jinak prázdné lodi. „Spoj nás,“ řekla. „Je na čase, abychom se seznámili.“

Čekalo ji příjemné překvapení. Zjistila, že se dívá na krásného mladého technika s kaštanovými vlasy, zářivýma očima a úsměvem, který se rozjasnil, když signál stačil přelétnout sem a tam a on ji uviděl. Na sobě měl bílou přiléhavou košili a Hutch musela zadržet povzdech, který jí málem unikl. Kruci. Byla příliš dlouho sama.

„Ahoj, Wildside*,“* řekl, *„vítejte u Protea.“*

„Ahoj, Renesance.“ Potlačila úsměv. Signály potřebovaly na cestu tam a zpátky něco málo přes minutu.

„Chce s vámi mluvit doktorka Harperová.“ Přenechal místo vysoké, snědé ženě, která působila dojmem, že je zvyklá říkat lidem, co mají dělat. Hutch znala Mary Harperovou z médií. Měla hlas, jako když másla ukrajuje, a dívala se na Hutch způsobem, jakým by se Hutch možná dívala na dítě, které přineslo pozdě svačinu. V dlouhé bitvě proti uzavření stanice stála Harperová s Dimennou bok po boku.

„Kapitánka Hutchinsová? Jsme rádi, že jste tady. Všichni se budou cítit trochu bezpečněji, když budou vědět, že je tady připravená loď. Pro všechny případy.“

„Jsem ráda, že mohu pomoci,“ odvětila Hutch.

Harperová maličko zjihla. *„Slyšela jsem, že jste byla na cestě domů, když se stalo tohle, a jenom jsem vám chtěla říct, že si toho vážíme, že jste sem tak narychlo přiletěla. Pravděpodobně to není nutné, ale říkali jsme si, že bude lepší, když budeme opatrní.“*

„Samozřejmě.“

Harperová začala říkat ještě něco, ale signál odnesla bouře. Bill vyzkoušel několik alternativních kanálů, až našel jeden, který fungoval. *„Kdy vás můžeme čekat?“* zeptala se.

„Zdá se, že by to mohlo být zítra ráno kolem šesté.“

Harperová byla nervózní, ale pokusila se to skrýt za nevzrušeným úsměvem, zatímco čekala, až k ní dorazí její odpověď. Když se tak stalo, Harperová přikývla a Hutch nabyla zřetelného dojmu, že v duchu počítá. *„Výborně,“* řekla s byrokratickou bodrostí. *„Zatím na shledanou.“*

Moc návštěv tady nemíváme, pomyslela si Hutch.

Stanice podávala na Serenity pravidelná hlášení, v nichž zaznamenávala údaje o teplotě v různých vrstvách atmosféry, gravitační fluktuace, odhad rychlosti smršťování, hustotu mraků a nespočet dalších podrobností.

Wildside vplul do hyperkomového toku dat mezi Renesancí a Serenity a několik minut tak vysílání zachytával. Hutch se dívala, jak po půltuctu obrazovek přebíhají čísla, tu a tam smíchaná s analýzou posílanou UI z Renesance. Nic z toho pro ni nebylo srozumitelné. Teploty v jádru a rychlosti větru byly jen meteorologické zprávy. Ale občas se objevil obrázek protohvězdy usazené v srdci oblaku.

„Jak velkou mají jistotu,“ zeptala se Billa, „že k zážehu nedojde dřív než za tisíc let?“

„Momentálně žádné názory nevyslovují,“ řekl. *„Ale jak tomu rozumím, je tu možnost, že nukleární motor se již nastartoval. Dokonce se mohl nastartovat už před dvěma sty lety.“*

„A oni by to nezjistili?“

„Ne.“

„Myslela jsem, že protohvězda by víceméně explodovala, kdyby k tomu došlo.“

„Stalo by se to, že v průběhu několika set let po svém zrození by se hvězda smrštila, změnila by barvu na žlutou nebo bílou a podstatně by se zmenšila. Není to proces, kdy něco udělá bum.“

„Jsem ráda, že to vím. Takže ti lidé ve skutečnosti nesedí na sudu s prachem.“

Bill v podobě strýčka se usmál. Na sobě měl žlutou košili, u krku rozepnutou, kalhoty námořnicky modré barvy a pantofle. *„Takový sud prachu to každopádně není.“*

Vylétli z toku dat a signál zmizel.

Hutch se nudila. Bylo to už šest dní, co odlétla ze Serenity, a ona toužila po lidské společnosti. Málokdy létala bez pasažérů, neměla to ráda, a přistihla se, jak ujišťuje Billa, který vždycky poznal, když to na ni přišlo, že to nemá brát osobně. „Problém není v tom, že bys nebyl postačující společnost,“ řekla.

Jeho obraz zmizel. Nahradilo jej logo *Wildsidea,* orel vzlétající nad měsíc v úplňku. *„Já vím,“* řekl. Znělo to dotčeně. *„Chápu to.“*

Byla to lež, která měla pomoci. Ale ona si povzdechla a zadívala se ven do mlhy. Uslyšela tiché cvaknutí, kterým Bill zpravidla signalizoval svůj odchod. Obvykle to byl jednoduše ústupek jejímu soukromí. Tentokrát to bylo něco jiného.

Hodinu se snažila číst si, podívala se na starou komedii (poslouchala, jak se lodí rozléhá umělý smích a aplaus obecenstva), připravila si drink, zašla do tělocvičny a chvíli cvičila. Nakonec se vrátila na můstek.

Požádala Billa, aby se vrátil, a zahrála si s ním několik partií šachu.

„Znáš na Renesanci někoho?“ zeptal se.

„Nevím o tom.“ Několik jmen na seznamu jí bylo mlhavě povědomých, nejspíš to byli pasažéři z jiných letů. Většinou se jednalo o astrofyziky. Několik matematiků. Pár datových techniků. Několik lidí z údržby. Kuchař. Uvažovala, co byl ten mladík se zářivýma očima.

Žijí si docela dobře, pomyslela si.

Kuchař. Doktor.

Učitel.

Zarazila se. *Učitel?*

„Bille, k čemu by jim mohl být učitel?“

„Nevím, Hutch. To je skutečně zvláštní.“

Po zádech jí přeběhl mráz. „Spoj mi Renesanci.“

O minutu později se okatý technik objevil znovu. Znovu nasadil svůj šarm, ale tentokrát se to minulo účinkem. „Máte na stanici Monteho DiGrazia. V seznamu je uvedený jako učitel. Můžete mi říct, co vyučuje?“

Chvíli se na ni hloubavě díval, jak čekal, až k němu signál dorazí.

„Co se ti honí hlavou?“ zeptal se Bill. Seděl v koženém křesle v pracovně obložené knihami. V pozadí slyšela praskat krb.

Chystala se odpovědět, ale nakonec nechala odpověď utéct do ztracena.

Technik vyslechl její otázku a zatvářil se nechápavě. *„Vy-učuje matematiku a vědu. Proč vás to zajímá?“*

Hutch si vynadala za svou hloupost. *Zeptej se správně, krávo.* „Máte na palubě rodinné příslušníky? Kolik je tam celkem lidí?

„Možná budeš mít pravdu,“ řekl opatrně Bill.

Založila ruce a přikrčila se, jako by ze sebe chtěla udělat menší cíl.

Technik se na ni díval se svraštělým čelem. *„Ano. Máme třiadvacet rodinných příslušníků. Celkem padesát šest lidí. Monte má patnáct studentů.“*

„Děkuji,“ řekla Hutch. „*Wildside* končí.“

Billův neškodně spokojený výraz zpřísněl. *Takže v případě, že* bude *nutné provést evakuaci –“*

„Jich tam budeme muset skoro půlku nechat.“ Hutch zavrtěla hlavou. „Tomu se říká dobré plánování.“

„Co budeme dělat, Hutch?“

To kdyby tak věděla. „Bille, spoj mi Serenity.“

Erupce vycházející z Protea nabíraly na intenzitě. Hutch sledovala jednu, která vypadala, jako by se natáhla na miliony kilometrů, vyvřela až za hranici hvězdného mračna, než jí došla pára.

„Spojení se Serenity připraveno,“ řekl Bill.

Podívala se do rozpisu a zjistila, že službu bude mít Sara Smithová, až její zpráva za dvě a půl hodiny dorazí. Sara byla agresivní, ambiciózní typ, který šplhal po stupíncích do vedení. Nebylo jednoduché s ní vyjít, ale Sara problém pochopí a vezme jej vážně. Její šéf Clay Barber byl ten, kdo Hutch úkol přidělil a řekl jí, aby vzala *Wildsidea*, náhle tak nedostatečného.

Uklidnila se. Vybuchnout by bylo neprofesionální.

Zelená kontrolka nad panelovou kamerou se rozsvítila. „Sáro,“ začala. Dívala se upřeně do objektivu, ale hlas nechávala klidný. „Měla bych být schopná evakuovat Renesanci, kdyby vznikl problém. Ale někdo zřejmě zapomněl, že tam mají rodinné příslušníky. Na *Wildsideu* není místo pro všechny. Ani náhodou.

Prosím, oznam to Clayovi. Potřebujeme tady ihned větší loď. Nevím, jestli to tady vybuchne, nebo ne, ale jestli ano, jak to momentálně vypadá, budeme tady muset nějakých dvacet lidí nechat.“

„Bylo to dobré, Hutch,“ ozval se Bill. *„Myslím, že jsi trefila přesně ten správný tón.“*

Večeři vynechala. Připadala si jako po výprasku, plná úzkosti, unavená, nesvá. Vystrašená. Co má říct Harperové a Dimennovi, až přiletí na Renesanci? *Doufám, že nemáte problém, lidi. Koho jste chtěli zachránit?*

K její ponuré náladě nijak nepřispělo, když začala blikat výstražná kontrolka. Několik systémů vypadlo, několik obrazovek zhaslo. Světlo se ztlumilo, větráky se zastavily a na můstku zavládlo na několik okamžiků hluboké ticho. Pak se všechno znovu rozběhlo. *„Je to pod kontrolou,“* řekl Bill.

„Fajn.“

„Podobné situace můžeme čas od času čekat.“ To, že se lodní systémy čas od času vypnou, aby se chránily před nárazovými proudy zvenčí.

„Já vím.“

„A máme odpověď ze Serenity.“

„Ukaž mi ji.“

Byl to Barber. Obézní, plešatící, málo vznětlivý. Nerad byl rušen, když vznikl nějaký problém. Ve vzácném hovorném rozpoložení jí jednou řekl, že se stal pilotem kosmických lodí, aby udělal dojem na nějakou ženu. Že to nezabralo a ona ho stejně nechala. Hutch chápala proč.

Byl ve své kanceláři. *„Hutch,“* začal, *„ten problém mě mrzí.* Wildside *byl největší loď, jakou jsme měli k dispozici. Oni tam přece sedí už roky. Určitě se jim několik dalších týdnů nic nestane. Mám zprávy, že* Lochran *je v předstihu. Máme tady několik lidí, kteří na Renesanci byli, a ti mi říkají, že lidem, kteří tam přiletí poprvé, to vždycky připadá strašidelné. Je to tím, že letíš všemi těmi plyny. Není moc daleko vidět.*

Chtěl bych, abys prostě improvizovala, až na Renesanci dorazíš. Nemluv o tom, že Wildside *nemá dostatečnou kapacitu. Nepoznají to, jestli s tím sama nepřijdeš. Poslal bych druhou loď, ale připadá mi to trochu přehnané. Musíš to vydržet.*

Prověřím situaci s Lochranem *a upozorním je, že nás momentální stav znepokojuje. Možná se mi je podaří popohnat.“* Pročísl si rukou řídnoucí vlasy a podíval se z obrazovky přímo na ni. *„Prozatím potřebuju, abys nám pomohla. Ano? Já vím, že ty to zvládneš.“*

Vážnou tvář nahradil kruh hvězd, který byl emblémem stanice Serenity.

„Konec?“ zeptala se. „To je všechno, co řekl?“

„Kdyby byl tady a podíval se z okna, možná by měl jiný přístup.“

„To si sakra piš, že by měl.“

Bill se odmlčel a zachmuřil se, jak ho něco vyrušilo. *„Další zpráva,“* řekl. *„Z Renesance.“*

Hutch ucítila, jak se jí stáhl žaludek.

Tentokrát to byl osobně ředitel stanice. Lawrence Dimen-na, A.F.D., G.B.Y., dvojnásobný laureát Brantstatlerovy ceny. Měl určité asketické, odměřené kouzlo. Jako mnoho uznávaných lidí, kterým bylo přes sto let, vypadal relativně mladě, přesto mu z očí vyzařovala neústupnost a jistota, která s věkem přichází. Hutch na něm nezaznamenala nic přívětivého. Měl světlé vlasy a odhodlaný výraz a bylo na něm vidět, že nemá radost. Přesto se dokázal usmát. *„Kapitánko Hutchinsová, jsem rád, že jste sem přiletěla tak rychle.“*

Seděl u pracovního stolu. Na přepážce za ním bylo naaranžováno několik medailí umístěných tak, aby bylo vidět, že tam jsou. Nebyla dost blízko, aby rozeznala detaily, aniž by obraz přiblížila, což by bylo vnímáno jako ne úplně zdvořilé. Ale na jedné medaili byl znak Velké Británie. Že by povýšení do rytířského stavu?

Sebral sílu, zadíval se na širokou plochu svého stolu a pak vzhlédl, aby se jí podíval do očí. Vypadalo to, jako by měl strach. *„Měli jsme erupci,“* řekl. Mluvil monotónním hlasem, jaký napovídá, že ten, kdo ho používá, má vážné potíže. *„Proteus vyvrhl velkou protuberanci.“*

Tep jí zrychlil.

„Říkal jsem jim, že se to může stát. Nějaká loď měla být na stanici, připravená k odletu.“

Proboha. Říkal doopravdy to, co si myslela, že říká?

„Vydal jsem rozkaz k evakuaci. Až sem zítra přiletíte, několik techniků bude připraveno doplnit vám palivo –“ Odmlčel se. *„Předpokládám, že to bude nutné.“*

„Určitě to bude rozumné,“ řekla, jako by kolem sebe měla nějaký opar. „Pokud budeme mít čas.“

„Dobrá, zařídíme to. Asi nemůžete udělat nic, čím byste to urychlila, že?“

„Myslíte, abych tam přiletěla rychleji? Ne. Současný letový plán se nedá změnit.“

„Rozumím. Nevadí. Nepředpokládáme, že sem protuberance dorazí dříve než v 9:30.“

Nechala uběhnout několik sekund. „Mluvíme o úplné ztrátě stanice?“

Odpověď trvala několik minut. *„Ano,“* řekl a maličko se při tom zajíkl. Měl problémy zachovat klid. *„Vidíme jen malou možnost, že by Renesance mohla přežít. Dovolte, abych byl upřímný. Zítra touto dobou nebude stanice existovat.“* Hlava mu klesla dopředu, takže to vypadalo, že se na ni dívá zdola. *„Zaplaťpánbu, že jste tady, kapitánko. Aspoň dostaneme naše lidi pryč. Pokud přiletíte podle plánu, myslím, že můžeme vaší lodi doplnit palivo a vyrazit tři hodiny předtím, než to dorazí sem. To by nám mělo dát dost času.*

Všichni budou připravení k odletu. Jestli budete ještě něco potřebovat, sdělte to operačnímu důstojníkovi nebo mně a my zařídíme, abyste to dostala.“ Vstal a kamera ho sledovala, jak obešel stůl. *„Díky, kapitánko. Nevím, co bychom dělali, kdybyste sem nepřiletěla včas.“*

Kontrolka pro odpověď se rozsvítila. Dimenna domluvil. Měla ona co dodat?

Motory byly zticha, takže jediným zvukem v lodi byl elektronický šum přístrojů na můstku a stálý hukot ventilace. Chtěla mu to říct, vysypat ze sebe pravdu, informovat ho, že nemá místo pro všechny. Mít to už za sebou.

Ale neudělala to. Potřebovala čas na rozmyšlenou. „Děkuji, pane profesore,“ řekla. „Na shledanou ráno.“

Pak Dimenna zmizel a ona dál sklesle civěla do prázdné obrazovky.

„Co budeš dělat, Hutch?“ zeptal se Bill.

Musela se přemáhat, aby nenechala z hlasu zaznít vztek. „Nevím," odpověděla.

„Možná bychom měli začít tím, že pošleme zprávu Barberovi. Tohle není tvoje chyba, Hutch. Nikdo tě nemůže obviňovat."

„Možná sis toho nevšiml, Bille, ale já jsem tady v první linii. Já budu muset Dimennovi říct, že ta protuberance je větší problém, než si myslí." *Panebože, až se vrátím, tak Barbera uškrtím.* „Potřebujeme pomoc. Kdo další je nablízku?"

„Kobi míří na Serenity kvůli rekonstrukci." Kobi byla kontaktní loď financovaná Radou pro mimozemský výzkum. Hledala někoho, s kým by se dalo mluvit. Za více než čtyřicet let nenašla nikoho. Ale určitou službu vykonala, vytrénovala kapitány lodí a další zainteresované osoby, jak se mají chovat, pokud by na mimozemšťany skutečně narazili. Hutch ten kurs absolvovala: Nedělejte žádné manévry, které by se daly chápat jako hrozba. Blikejte světly „přívětivým způsobem". Všechno zaznamenávejte. Odešlete upozornění na nejbližší stanici. Neprozrazujte strategické informace, jako je poloha rodné planety. Pokud po vás začnou střílet, rychle uleťte. Kapitánem *Kobi* byl Chappel Reese, afektovaný, nervózní, bázlivý. Poslední člověk na světě, kterého byste si představovali, že by měl někdy v budoucnu zdravit nějakou civilizaci. Ale byl do toho fanatik a měl příbuzné na vysokých místech.

„Jakou má *Kobi* kapacitu?"

„Je to jachta. Maximum je osm. Nouzově deset." Bill zavrtěl hlavou. *„Na tomto letu má plno."*

„Kdo další?"

„Kondor není daleko."

Loď Preachera Brawleyho. To zvedlo vlnu naděje. „Kde je?"

Brawley byl již bezmála legendární postava. Zachránil vědeckou výpravu, která špatně propočítala svou oběžnou dráhu, takže ji to stahovalo do neutronové hvězdy, bez ohledu na vlastní bezpečnost přivezl nemocné, jimž se podařilo přežít na Antaresu II, a zachránil jednoho člena posádky na Betě Pac, když hasákem umlátil jednoho z místních žravých plazů.

Bill se zatvářil potěšeně. *„V dosahu. Jestli* Kondor *letí podle plánu, mohl by tady být ještě dnes v noci. Pokud se mu podaří dobrý skok, mohl by být časně ráno na místě."*

„Má volno?"

„Veze jen hrstku pasažérů. Místa dost. Ale měli bychom ho neprodleně kontaktovat. Nikdo jiný není dost blízko, aby mohl pomoci."

Mezihvězdné lety byly do stejné míry umění jako věda. Lodě se do podsvětelného prostoru nevracely přesně. Ke zhmotnění mohlo dojít poměrně daleko od plánovaného cíle a stupeň nejistoty měl tendenci narůstat s délkou skoku. Riziko normálně spočívalo v možnosti zhmotnit se *uvnitř* cílového tělesa. V tomto případě představovalo velké nebezpečí i zhmotnění uvnitř oblaku. Byl sice řídký, přesto měl dostatečnou hustotu, aby způsobil výbuch přilétající lodě. To znamenalo, že Preach by musel dodržet stejný postup jako ona: skočit dosti daleko mimo plynný obal a pak vyrazit ke stanici. Na zpáteční cestě by prchal před protuberancí, dokud by nezískal dostatečné zrychlení pro skok zpátky do hyperprostoru.

Měl rozcuchané zrzavé vlasy a modré oči, které vypadaly, jako by byly osvětlené zevnitř. Nebyl nijak mimořádně hezký, ale měl pohodový přístup k problémům a ochotu smát se sám sobě, kterou ji absolutně okouzloval. Zhruba před rokem, když se spolu ocitli na Serenity, v ní dokázal vzbudit pocit, že je středem světa. Hutch neměla ve zvyku chodit s muži do postele po krátké známosti, ale u Brawleyho by byla ochotná udělat výjimku. Nějakým způsobem se však stalo, že večer nabral jiný kurs a ona si nahození udičky rozmyslela. Příště, řekla si.

Žádné příště nebylo.

Bill ještě pořád mluvil o *Kondorovi*. Loď se podílela na biologickém výzkumu. Brawley sbíral vzorky na Goldwoodu a odvážel je do centrální laboratoře Bioscanu na Serenity. Goldwood byl jednou z planet, na nichž život nepřekonal jednobuněčné stádium.

„Promluvme si s nimi," řekla.

Kontrolky se rozsvítily. *„Kanál je volný, Hutch. Jestli* Kondor *letí podle plánu, cesta signálu jedním směrem potrvá hodinu a sedmnáct minut. Pro případ, že by byl mimo kurs, pošlu zprávu taky přes Serenity."* Protože kdyby byl, směrovaný hyperkomový signál by ho nenašel.

Navzdory vážnosti situace Hutch cítila, jak je nervózní. Nervózní jako školačka. Pitomá. V duchu si vykasala rukávy, zklidnila hlas a zadívala se do kulatých černých čoček kamery. „Preachi," začala, „mám –"

Světla znovu zablikala a zhasla. Tentokrát se znovu nerozsvítila. Když na ni Bill zkusil promluvit, jeho hlas zněl jako nahrávka při slabém proudu. Ze všech monitorů zmizel obraz a větrák se vypnul, cukl sebou a znovu se rozběhl.

Bill se neúspěšně pokusil zanadávat.

Naskočilo nouzové osvětlení.

„Co to bylo?" zeptala se. „Co se stalo?"

Bill potřeboval přibližně minutu, aby získal hlas, Po kaž-dém nepodařeném začátku to zkusil znovu. *„Byl to EMP,"* řekl. Elektromagnetický puls.

„Jaké jsou škody?"

„Spálil všechno na trupu."

Senzory. Vysílače a antény. Hyperkom. Optiku.

„Víš to jistě? Bille, potřebujeme kontaktovat *Kondora*. Říct mu, co se děje."

„Všechno je zničené, Hutch."

Vyhlédla ven do ubíhající mlhy.

„To ať tě ani nenapadne," pochopil její úmysly Bill.

„Máme nějakou jinou možnost?"

„Uvaří tě to." Hodnoty záření byly, ehm, astronomické.

Pokud nevyjde ven a nevymění vysílač, nemají šanci upozornit Preache.

„I kdyby ses chtěla nechat dobře propéct, při této rychlosti je vítr venku příliš silný, Hutch. Nezapomínej na to, že jestli se ti něco stane, nezachrání se nikdo.“

„Ty bys to zvládl.“

„Momentálně jsem slepý. Nedokázal bych stanici ani najít. Renesance pošle na Serenity zprávu, co se děje, a Barber si zbytek domyslí sám.“

„Budou taky mimo provoz. Ten EMP –“

„Jsou pro toto prostředí vybavení. Mají těžké skafandry. Můžou poslat někoho ven, aniž by ho tím zabili.“

„Jo.“ Nemyslelo jí to moc jasně. Dobrá. Stejně nechtěla nikam jít.

„Až doletíme ke stanici, můžeš spravit všechno, co budeš chtít. Jestli na to ještě budeš mít myšlenky.“

„To už bude na shánění Preache pozdě.“

Praskot Billova krbu ztichl. *„Já vím.“*

Letěli podle hrubých odhadů polohy. Kurs a rychlost, stanovené podle přesných informací, byly zadány již před několika hodinami. Jediné, co bylo třeba, bylo neproplout kolem stanice, aniž by si jí všimli. Ale viditelnost se zhoršovala a dalo se čekat, že do ranních hodin, kdy přiletí na místo, poklesne na několik kilometrů. Mělo to stačit, ale pomáhej jim bůh, jestli stanici minou.

„Bille, co se stane, když je do *Wildsidea* naložíme všechny?“

„Všechny? Padesát šest lidí? Padesát sedm *včetně tebe. Kolik dospělých? Kolik dětí? Jak jsou staré?“*

Řekněme čtyřicet dospělých. Co se stane?“

Vypadalo to, jako by jeho podoba zestárla. *„Prvních několik hodin bychom byli v pořádku. Pak by to začalo být trochu na pováženou. Čím dál víc bychom cítili zatuchlý vzduch. Zhruba po třinácti hodinách by se podmínky začaly prudce zhoršovat.“*

„Za jak dlouho by začalo docházet k poškození lidí?“

„Nemám dost informací.“

„Hádej.“

„Nerad hádám. A už vůbec ne, když jde o něco takového.“

„Přesto to udělej.“

„Přibližně za patnáct hodin. Jakmile to začne, půjde to rychle z kopce.“ Podíval se jí do očí. *„Můžeš to udělat, nabrat lidi navíc. Jestli byl Dimenna dost chytrý, aby Serenity informoval, co se tady děje, jestli Serenity kontaktovala* Kondora *a jestli nás* Kondor *najde dost rychle, aby ty lidi navíc přebral.“*

Světla se znovu rozsvítila a s nimi se plně obnovila dodávka energie.

Hutch během večera roztěkaně bloudila lodí, četla si, sledovala simulace a vedla dlouhý, nesouvislý rozhovor s Billem. UI ji upozornila, že od oběda nic nejedla. Ale ona neměla vůbec chuť.

Později večer se Bill objevil na můstku v režimu VR usazený po její pravé ruce. Na sobě měl propracovanou nachovou kombinézu se zeleným lemováním. Náprsní kapsu mu zdobila nášivka s emblémem *Wildsidea*. Byl pyšný na pestrost a důmyslnost v návrhu svých uniforem. Nášivky vždycky nesly jeho jméno, ale jinak se pokaždé měnily. Na této byla silueta lodě letící přes spirálovou galaxii. *„Zkusíš je naložit všechny?“*

Odkládala to rozhodnutí. Chtěla počkat, až doletí na Renesanci. Pak to Dimennovi vysvětlit.

Pro všechny není dost vzduchu, pane profesore.

Moje chyba to není. Nevěděla jsem to.

Obírala se vražednými myšlenkami, jejichž jednotícím prvkem byl Barber. Bill jí navrhl, aby si vzala prášek na uklidnění, ale potřebovala být ráno plně funkční. „Zatím nevím, Bille.“

Vnitřní světla se s přibývajícími hodinami ztlumila. Observační panely také ztmavly a vytvořily iluzi, že venku přišla noc. Mlha se postupně vytratila, až nakonec zůstal venku jen občasný odraz světel z kabiny.

Obvykle se ve *Wildsideu* cítila celkem dobře. Ale tu noc jí loď připadala prázdná, pochmurná a tichá. Rozléhaly se jí ozvěny a ona poslouchala proudění vzduchu a šelest elektroniky. Každých několik minut se posadila před monitor a zkontrolovala polohu *Wildsidea.*

Preacher se zatím čím dál víc vzdaloval.

Může mu poslat hyperkomovou zprávu, jakmile dorazí na Renesanci. Ale tou dobou už bude příliš pozdě.

Rozhodla se, že tam nenechá nikoho. Vezme je na palubu všechny a poletí, co to půjde. *Wilside* neměl dost hrubé síly, aby vyšplhal z gravitační studny přímo. Bude muset vystoupat po oblouku na oběžnou dráhu a pak vyrazit pryč. Protuberanci tak bude mít fakticky za krkem, než bude moci udělat skok. Ale to je v pohodě. *To* problém není. Problém je vzduch.

Pokud chce zachránit všechny, její jedinou nadějí je setkat se s *Kondorem*. V hlubokém vesmíru to udělat nemůže; neměli by se čeho chytit, takže by se nedokázali najít. Alespoň ne rychle. Musí vybrat nějakou nedalekou hvězdu, v dosahu několika hodin, informovat Preache, odletět tam a doufat, že to dobře dopadne. Jasným kandidátem byla bezejmenná hvězda třídy M ve vzdálenosti pěti světelných let. Přibližně osm hodin letového času. Když se k tomu přidá několik hodin, které jí potrvá, než uletí protuberanci, budou jí přibližně v době, kdy tam dorazí, lidé umírat na nedostatek kyslíku. I za předpokladu, že by se *Kondor* objevil krátce poté, není pravděpodobné, že by ji Preach dokázal najít rychleji než za další tři nebo čtyři hodiny. Možné to je. Může se dokonce stát, že vyskočí vedle ní. Ale příliš pravděpodobné to není.

„Není to tvoje chyba,“ řekl znovu Bill.

„Běž pryč, Bille,“ utrhla se na něho.

Zmizel a nechal ji samotnou ve cvakání, říhání a šepotu prázdné lodě.

Zůstala na můstku přes půlnoc. Někdy kolem jedné motory dunivě ožily a zahájily dlouhé zpomalování *Wildsidea* pro setkání se stanicí.

Prohledala archivy a našla starý pořad UNN, ve kterém Dimenna, Mary Harperová a někdo, koho neznala, nějaký Mark Child, obhajovali před komisí Akademie život na stanici Renesance. „Myslíte si," zeptala se Harperová, „že bychom po svých kolezích chtěli, aby tam letěli, že bychom tam odjeli my sami, kdybychom si nebyli jistí, že je to *bezpečné*?" Child byl hubený, šedivý, unavený. Ale demonstroval své pohrdání každým, kdo s ním nesouhlasil. Stačí, když mě budete poslouchat, naznačoval, a všechno bude v pořádku. Dimenna nebyl o mnoho lepší. „Riziko samozřejmě existuje," uzavřel na konci slyšení. „Ale jsme ochotní je podstoupit."

Co předtím tvrdil jí? *Já jsem jim říkal, že se to stane.* Poslouchala, jak on a jeho kolegové velice důrazně ubezpečují svět, že ne. Kruci, a ještě si sem dovezli své rodinné příslušníky.

Poté, co jim předseda poděkoval za účast, Child maličko přikývl, jak se to dělá, když poslední člověk u stolu složí karty. Věděl, že vyhráli. Renesance stála už příliš mnoho peněz a v sázce byla reputace několika mocných lidí.

Ano, byli ochotní podstoupit riziko. A když teď šlo do tuhého, vyhlíželi starou Hutch, až přiletí a posbírá žetony. Dělej holka, pohni tou svou zadnicí. Ať už jsme pryč.

Krátce před pátou vylezla z křesla, odšourala se do své kajuty, dala si sprchu, vyčistila si zuby a oblékla si čistou uniformu.

Zkontrolovala jednotlivé oddíly, aby se ujistila, že jsou připravené. Pro ochranu pasažérů navíc potřebovala další lůžkoviny a matrace. Vezmou se ze stanice. Pověřila Billa, aby se připravil zvýšit výkon ventilace na maximum.

Když s tím byla hotová, vrátila se na můstek. To, že nedokázala říct Dimennovi pravdu o jejich situaci, nad ní viselo jako temný mrak a nějakým způsobem to, alespoň v její psychice, házelo vinu za tu kalamitu na ni. Věděla, že je to šílené, ale nedokázala se toho zbavit.

„Jsme tam, kde máme být," oznámil Bill a přerušil tak její boj. *„Přílet na místo za dvacet sedm minut."* Na sobě měl šedé sportovní sako a kalhoty, které mu slušely. *„Prozíravé by bylo zavřít to tady už před léty."*

„Spousta lidí spojila s Renesancí svou kariéru," řekla. „Všechny podrobnosti vzniku hvězd nechápe zatím nikdo. Je to důležitý projekt. Ale poslali ven špatné lidi, měli smůlu, a tak se nejspíš musí stát, že zůstanou, dokud se nezřítí střecha."

Mlha byla čím dál světlejší.

Hutch sledovala, jak se mihotá za půl tuctem obrazovek, když do ticha promluvil Bill. *„Mám spojení s Renesancí."*

Díkybohu. „Sežeň mi Dimennu, Bille."

Na komunikačním monitoru probliklo několik deformovaných obrazů. „Vítejte na Renesanci," řekl zvláštní hlas, než se rozpadl. Signál byl slabý. Měli vlastní problémy s vysílačem. Obraz se několikrát rozjasnil a zmizel. Když se jej Billovi nakonec podařilo ustálit, měla před sebou Dimennu.

„Dobré ráno, pane profesore," řekla Hutch.

Sklíčeně se na ni podíval. *„Dělali jsme si o vás starosti. Rád vidím, že jste přežila. A že jste tady."*

Hutch pokývala hlavou. „Máme problém," přiznala. „Je tato linka soukromá?"

Svaly v dolní části jeho obličeje se pohnuly. *„Ne. Ale to nevadí. Řekněte, co chcete říct."*

„Někde nastala komunikační porucha. *Wildside* má omezenou kapacitu. Nevěděla jsem o tom, že máte rodinné příslušníky."

„Cože? Proboha, ženská, jak se to mohlo stát?"

Možná proto, že nikoho nenapadlo, že byste mohli být tak pitomí a své rodinné příslušníky sem přivézt. Ale nevyhrocovala to. „Loď je konstruovaná pro přepravu jednatřiceti pasažérů. Máme –"

„Co to má znamenat?" Zrudl v obličeji a jí se zdálo, že na ni začne křičet. *„Co máme s tím zbytkem lidí udělat?"* Otřel si ústa hřbetem ruky a podíval se nejdřív na jednu stranu, pak na druhou. Někoho poslouchal. Pak se zeptal: *„Přiletí další loď?"*

„Možná," řekla.

„Možná."

Podívala se na něho. „Chtěla bych se vás na něco zeptat. Zasáhl nás EMP."

„Byl to výboj z proudu částic. Čas od času se to stává. Nebyl to EMP v přesném slova smyslu." Trochu se uvolnil, jako by mu hovor o něčem jiném pomáhal odvést pozornost od rozhodnutí, která bude muset učinit.

„Efekt to mělo stejný. Všechno na trupu je spálené."

„Ano. To proud vysokoenergetických částic dělá. Nás to taky vyřadilo z provozu. Na co jste se chtěla zeptat?"

„Podařilo se vám to opravit? Byli jste v kontaktu se Serenity?"

„Ne. Venku je příliš silné záření. Abychom s vámi mohli mluvit, nainstalovali jsme vysílač dovnitř. Nic víc nemáme."

Polkla a pokusila se získat kontrolu nad hlasem. „V tom případě o situaci nevědí."

„Určitě vědí, že jsme se odmlčeli. Mluvili jsme s nimi, když se to stalo."

„Vědí, že se musíte evakuovat?"

„Informovali jsme je o tom."

Bylo to jako trhání zubů. „A stihli jste se vyjádřit dřív, než vás to přerušilo?"

Měl co dělat, aby zachoval klid. *„Ano."*

Fajn. Vědí, že potřebují vypadnout. A vědí, že *Wildside* je malý. To by mělo znamenat, to *musí* znamenat, že *Kondor* je na cestě.

„Ještě něco, kapitánko Hutchinsová?“

Ano. „Pošlete nám všechno, co o té protuberanci máte.“

Postupovala dál. Byla velká, byla žhavá a chystala se udělat z Renesance vzpomínku. Dosahovala již 6,6 milionu kilometrů a blížila se rychlostí třiceti sedmi tisíc kilometrů za minutu. Hutch bude potřebovat hodinu na oběžné dráze, aby získala dostatečnou hybnost k odletu.

Dokáže uniknout, ale připálí jí to nohy.

Poděkovala mu a ukončila spojení. O několik okamžiků později zahlédla v mlze stříbrný záblesk. Stanice.

Stanice Renesance se skládala ze tří starých nadsvětelníků: *Belize*, bývalého průzkumného plavidla Akademie, *Nakagumy*, lodě, která kdysi vozila materiál a lidi terraformovačům na Quraquu, a legendárního *Harbingera*, který objevil Noky, jedinou známou žijící mimozemskou civilizaci. Vedl se dlouhý boj za to, aby byl *Harbinger* prohlášen za celosvětovou památku, ale nepodařilo se a slavná loď měla skončit svou existenci ve zdejším pekle.

Odstranili jim motory, masivně vyztužili trupy a posílili chlazení. Lodě propojovaly silné spojovací tubusy a trupy pokrývalo široké spektrum senzorů, antén, částicových detektorů, měničů a různého dalšího hardwaru.

Přes trup *Nakagumy* se táhl hrdý nápis AKADEMIE VĚDY A TECHNIKY. A zadní část *Harbingera* nesla znak Akademie, pergamenový svitek a lampu po stranách modré zeměkoule Světové rady.

Za normálních okolností by přenechala loď Billovi, který rád přistával, nebo to alespoň tvrdil. Ale bez senzorů přepnula na manuální řízení.

Velkou část *Nakagumy*, s převahou největšího plavidla z trojice lodí, uvnitř demontovali, aby vytvořili servisní dok pro přilétající lodě. Přešla na stejnou oběžnou dráhu a výšku a pomalu se blížila. Rozsvítilo se několik řad montážních reflektorů, aby ji navedly, a měla asistenci kontrolora. Bez systémů bylo navádění docela primitivní: *„Několik stupňů doleva.“ „Maličko pomaleji.“ „Tak je to správně. Pokračujte.“*

„Vedeš si dobře,“ poznamenal Bill.

Nepředpokládalo se, že UI budou projevovat sarkasmus, ale tady byl. „Díky, Bille,“ odpověděla tiše.

Hladce prolétla vraty do nitra *Nakagumy* a zaparkovala v doku.

„Přejdi na servisní režim,“ řekla.

UI potvrdila přijetí instrukce. Motory se vypnuly a energie se snížila na minimum. Z doku se odvinul propojovací tubus a napojil se na její přechodovou komoru. Zkontrolovala, jestli její uniforma vypadá dobře, otevřela dveře a prošla do stanice *Renesance*. Dimenna tam čekal. Díval se mimo ni, jako by neexistovala. „Nemáte mnoho času,“ řekl.

Potřebovala vyměnit spálené přístroje na trupu.

Její pasažéři již přicházeli. Většinou ženy a děti. Nesli si zavazadla. Několik menších dětí mělo hračky, modely kosmických lodí, míče a panenky.

Venku přispěchali po tlumicím pásu dva technici v ochranných oděvech a připojili palivové hadice.

Hutch udělala místo, aby nechala pasažéry nastoupit. Další, manželé, přátelé, pravděpodobně otcové a několik žen, vyšli na observační galerii. Jedna z žen postrčila před sebe dítě, chlapce s pískovými vlasy, asi šestiletého. Po tvářích jí stékaly slzy. Poprosila Hutch, aby dala na chlapce pozor, a otočila se k Dimennovi. „Neopustím ho,“ řekla o někom, kdo tam nebyl. „Vezměte místo mě někoho jiného.“

„Mandy,“ oslovil ji ředitel.

„Jmenuje se Jay,“ řekla Mandy Hutch. Objala chlapce, přibylo slz, a pak byla najednou pryč, protlačovala se zpátky mezi těmi, kteří se snažili nastoupit.

„Rozhodli jsme se, že loď nebudeme přeplňovat,“ řekl Dimenna. „Někteří z nás zůstanou.“

„To přece nejde –“

Zvedl ruku. Věc byla rozhodnuta. „Její manžel je vedoucí oddělení.“

V tom okamžiku pocítila Hutch k Barberovi nenávist, která byla silnější než všechny jiné emoce, jež kdy v životě poznala. Přála mu smrt.

„Seženu někoho místo ní,“ řekl chladně Dimenna. „Jak přesně to uděláme? Pětadvacet z nás se nabídlo, že zůstane. Můžeme to tak udělat? Je to rozumné číslo? Nebo můžete přibrat ještě několik dalších, aniž byste ohrozila bezpečnost?“

Byl to nejstrašlivější okamžik jejího života.

„Nemusíme to udělat tímto způsobem. Můžeme vzít na palubu všechny a –“

„My jsme se rozhodli, že to tak uděláme.“

Měl samozřejmě pravdu. Pokud by se na *Wildsidea* nalodili všichni, přidali by hmotnost navíc, zbrzdili zrychlování, spotřebovali vzduch, ohrozili ostatní a nakonec, pokud by se nestal zázrak, by museli vyjít ven přechodovou komorou. Pokud by zůstali, byli by aspoň na místě, o kterém záchranné plavidlo ví, že tam má přiletět. Šance byla dosti malá, ale možná nejlepší, jaká se naskýtala.

„Hutch,“ ozval se Bill, *„jestli máme odletět, musíš se postarat o několik věcí.“*

Svět kolem ní se houpal. Podívala se z Dimenny na lidi, kteří klopýtali přechodovou komorou. Na děti, které se ptaly, proč s nimi nejdou otcové, na zoufalé obličeje shromážděné uvnitř galerie.

„Hutch.“ Bill nasazoval silnější hlas. *„Je důležité, abychom dokončili opravy na trupu. Času je velice málo.“*

Skoro ho neslyšela. Dimenna stál před ní jako soudce.

A to byl ten okamžik, kdy se jako zachránce objevil Preacher Brawley. Signálu z *Kondora* si mohl někdo všimnout už dřív, kdyby byli někteří staniční technici na svých místech. Ale Bill jej zachytil a okamžitě poznal, o co se jedná.

„Hutch,“ řekl jí, *„mám dobrou zprávu.“*

2

ZÁŘÍ 2224

Na své listině nesmrtelných má jména,
nad nimiž sláva rudne studem.

William Hazlitt,
Charakteristiky, XXII, 1823

Když Akademie oznámila, že Clay Barber dostane za své počínání v průběhu krize na stanici Renesance zvláštní medaili vrchního komisaře za zásluhy, Hutch si uvědomila, že je na čase odejít. Měla za sebou více než dvacet let převážení lidí a nákladů sem a tam mezi Zemí a jejími různými výspami. Lety byly dlouhé a jednotvárné. Trávila týdny zavřená v lodi, obvykle bez posádky, s kodexem, který po ní žádal, aby společenské kontakty se svými pasažéry omezovala na minimum, bez širé oblohy, bez prázdných pláží, bez bouřek nebo německých restaurací. A bez jakéhokoli uznání za vykonanou službu. Za to, že jiným lidem zachránila zadek.

Jiné ženy v jejím věku měly rodiny, kariéry, nebo alespoň milence. Pokud by nenastala nějaká radikální změna, ona před sebou neměla žádnou perspektivu, že by se vdala, žádnou pravděpodobnost povýšení a žádnou reálnou šanci zažít něco víc než občasný krátký románek. Nikdy nebyla dost dlouho na jednom místě.

Akademie ji navíc za poslední rok nechala dvakrát ve štychu, jednou na Deepsix a teď na stanici Renesance. To stačilo. Byl čas odejít. Najít si někde příjemnou klidnou práci jako plavčík nebo lesní protipožární hlídka. Penze by jí na udržení střechy nad hlavou stačila, takže by si mohla dovolit dělat, co bude chtít.

Vrátila se na Serenity pro doplnění paliva a opravy a pak odvezla část personálu ze stanice Renesance zpátky na Zem. Byl to pětitýdenní let, z něhož strávila většinu tím, že seděla na můstku a spřádala plány.

Její pasažéři si hromadně stěžovali na vedení a na to, že jejich životy se zbytečně ocitly v ohrožení. A na zpáteční cestě mezi nimi jako komunitou vzniklo pouto, které bylo možná silnější než všechno to, co je drželo pohromadě na Renesanci, protože teď měli společně za sebou strašlivý zážitek.

Hráli bridž, posedávali ve společenské místnosti a pořádali pikniky na virtuální pláži. Hutch sice nikdo nevylučoval, dokonce mezi nimi byla docela oblíbená, zejména mezi některými mladšími muži, ale přesto pro ně byla osoba, která k nim nepatří, žena, které z jejich pohledu žádné nebezpečí nehrozilo.

Po dvou týdnech letu jí přišlo pozvání na předání ceny Clayi Barberovi, které se mělo konat v Brimsonově sále Akademie v Arlingtonu v den založení, 29. září. Byla rozhodnutá je s díky odmítnout. Ale potom si všimla, že na seznamu hostů je Preacherovo jméno.

To stavělo akci do jiného světla. Ne že by mu chtěla nadbíhat nebo něco takového, ale neměla co ztratit.

Mezitím zformulovala svou žádost o odchod do výslužby. Měla mít třicetidenní dovolenou, ale rozhodla se, že si ten čas nechá proplatit a jednoduše odejde hned, jak přiletí domů.

„Opravdu se nevrátíš?“ zeptal se Bill. Vypadal mladě, mužně, pohledně. Věnoval jí lišácký úsměv, plný příslibu.

„Nemáš dostatečný software, aby to fungovalo, Bille.“

Zasmál se. Ale znělo to vážně. *„Bude se mi po tobě stýskat, Hutch.“*

„Mně po tobě taky, parťáku.“

Vědecká obec měla na banketu silné zastoupení. Kromě toho se zúčastnilo a nechalo se fotografovat několik významných a celá řada méně významných politiků. V čele stolu seděli s vrchním komisařem také členové různých filantropických skupin, které Akademii od jejího vzniku aktivně podporovaly. Estel Triplettová, která hrála Ginny Hazeltinovou v loňském megahitu *Rychlejší než světlo*, zahájila slavnost emotivním přednesem písně „Ztraceni ve hvězdách“.

Podávalo se kuře s rýží a zelenými fazolkami a pestrý výběr ovoce a dezertů. Jak to na banketech obvykle bývá, jídlo nebylo špatné.

Sylvie Virgilová, výkonná ředitelka Akademie, zahájila program. Představila hosty a vyslovila zvláštní uznání Matthewu Brawleymu, který po upozornění Barberem „dorazil v kritickém okamžiku“, aby zachránil doktora Dimennu, jeho tým a jejich rodinné příslušníky. Preach přišel dopředu, dostal plaketu a sklidil potlesk. *Vypadal* jako hrdina. Měřil jen maličko přes průměrnou výšku, ale chodil jako muž, který by neváhal pustit se do křížku s tygrem. Nějakým způsobem dokázal zároveň vykouzlit skromný, zlehčující úsměv, který říkal, že hrdinové jsme všichni, ale on byl jen náhodou ve správnou chvíli na správném místě.

Hutch ho pozorovala a cítila, jak jí buší srdce. A proč vlastně ne? Měla nárok.

Virgilová pak požádala, aby vstali všichni, kteří byli na stanici Renesance, když došlo ke katastrofě. Seděli víceméně pospolu v levé přední části sálu. Vstali a zahrnuli publikum úsměvy. Kamery najely na detaily a místností se rozburácel potlesk. Jedno z menších dětí se zmateně rozhlédlo kolem sebe.

Ředitelka pak vyzvala senátora Allena Nazariana, aby předal cenu Barberovi.

Nazarian byl členem výboru pro vědu a výzkum, kde bojoval za finance pro Akademii. Byl jedním z nejobjemnějších lidí, jaké kdy Hutch viděla, ale navzdory svým mírám v pase vstal s elegancí, přijal potlesk, dokráčel k řečnickému pultu a rozhlédl se po stolech. „Dámy a pánové," řekl s přízvukem bostonské nobility, „je pro mne ctí účastnit se dnes večer spolu s vámi této šťastné události."

V podobně vzletném duchu pokračoval dalších několik minut o nebezpečnosti a tvrdosti podmínek, v nichž se odehrává vědecký výzkum v nepřátelském prostředí mimo Zemi. „Naši lidé neustále riskují své životy. A stačí projít se těmito budovami, aby člověk viděl pamětní desky na počest těch, kteří přinesli oběť nejvyšší.

Dnes večer naštěstí žádná pamětní deska nebude. Žádný pomník. A za tu šťastnou skutečnost vděčíme úsudku a rychlé reakci jednoho člověka. Všichni tady ten příběh znáte, jak Barber správně vyhodnotil nebezpečí, když současně umlklo spojení jak se stanici Renesance, tak s *Wildsidem*."

Na Hutch se emoce musely viditelně projevovat: mladík po její pravici se jí zeptal, jestli jí není špatně.

„Clay poznal charakteristické znaky EMP," pokračoval Nazarian. „A pochopil, co přerušení spojení znamená: že podmínky na Proteovi se zhoršily. Mohlo se stát, že v nebezpečí jsou Renesance i loď. Nemohl s jistotou vědět, co se děje, a na záchranu mohl poslat jediné plavidlo, *Kondora*. Ale vzdálenost mezi *Kondorem* a lidmi u Protea se s každou minutou odkladu zvětšovala.

V nejlepší tradici Akademie uvážil nejhorší variantu a *Kondora* odklonil. A tomuto šťastnému rozhodnutí vděčíme za životy mužů, žen a dětí, kteří u Protea žili a pracovali." Otočil se a pohlédl doleva. „Doktor Barber."

Barber, který seděl v přední části stolu, s náležitou skromností vstal. Usmál se na obecenstvo. Vykročil vpřed.

Nazarian se sklonil vedle pultu a vzal do ruky předmět zabalený do zelené látky. Byla to medaile. „Je mi obrovským potěšením..."

Barber se rozzářil.

Nazarian přečetl nápis: „... za správný úsudek a iniciativu, v jejichž důsledku bylo ze stanice Renesance zachráněno padesát šest osob. Uděleno za zásluhy vrchním komisařem 29. září 2224."

Dimenna, který seděl u stolu kousek od Hutch, se na ni přes rameno podíval a pak se k ní naklonil. „Vsadím se, že jste ráda, že tam byl a vytahal za vás kaštany z ohně, Hutchinsová."

Barber cenu zvedl, aby si ji všichni mohli prohlédnout, potřásl si s Nazarianem rukou a otočil se k publiku. Přiznal, že neudělal nic jiného, než co by za daných okolností udělal každý jiný dispečer letového provozu. Závěr, který se dal z důkazů odvodit, byl poměrně jasný. Poděkoval Sáře Smithové, kontrolorce, která ho na anomálii upozornila. A Preacherovi – Barber vynechal *Matthewa* a použil přezdívku, pod kterou byl ten muž známý doopravdy – Brawleymu, jenž neotálel se záchrannou akcí, když byl na nebezpečí upozorněn. Na jeho naléhání Matt znovu vstal a byl odměněn druhým kolem aplausu. Jistě, a byla zde také Priscilla Hutchinsová, která pomohla odvézt část personálu ve *Wildsidu.* Hutch vstala a sklidila sporadický potlesk.

Když bylo po oficialitách, všimla si, že Preach zamířil směrem k ní. Pomalu vyšla zadními dveřmi, dala mu čas. Hovořila právě s několika lidmi z administrativy Akademie, když ji dostihl, zářivě se na ni usmál, sklonil se a cudně ji políbil na tvář. „Rád tě zase vidím, Hutch," řekl.

Během záchranné akce neměli čas si promluvit. Hutch musela opravit zničenou elektroniku a *Kondor* čekal, až se bude moci se stanicí spojit. Zatímco lezla po trupu a instalovala nové přístroje, Preach byl nervózní. „Nechci tě nějak honit, zlato," řekl. A dodal: „Nedá se říct, že bychom měli času na rozdávání."

Zvládla to udělat za celých sedmnáct minut. O tři minuty později mu popřála hodně štěstí a vyklidila prostor.

Měla před protuberancí velký náskok a věděla, že *Wildside* nebude mít problém. Ale bylo jasné, že *Kondor* bude potřebovat rychle zmizet a nasadit pořádné zrychlení. Bude to drsná jízda s velkým rizikem. Ale Preacher je z toho dostal a o několik dní později je dovezl na stanici Serenity. Tou dobou už Hutch byla pryč, na cestě domů.

„Nevěděl jsem, že tady budeš," prohlásil. „Slyšel jsem, že jsi na služební cestě."

Hutch pokývala hlavou. „To mě nepřekvapuje. Pro ně jsou všichni pořád na služební cestě."

„Skutečně Akademie dává ceny za to, když je někdo dost chytrý, aby vybruslil z maléru, ke kterému v první řadě vůbec nemělo dojít?"

Zasmála se a mávla nad tím rukou. „Nikdy v životě jsem neměla větší radost, že někoho vidím, Preachi." Vzkázala mu už předtím z *Wildsidea*, jak je mu vděčná, že přiletěl včas, a on se usmál, pokrčil rameny a připustil, že rád pomohl.

„Ale tohle mu počítám k dobru," řekl Preach. „Musím mít rád každého, kdo mi dá příležitost získat si vděčnost krásné ženy." Rozhlédl se po sále. „Co kdybys se mnou zašla na drink do Estakády?"

„Pod podmínkou, že mi ukážeš svou plaketu."

Přikývl a rozbalil ji. Byl na ní vyobrazen *Kondor* a nápis: *Expres spásy.* Byla z leštěného dubového dřeva a Hutch pocítila lehkou závist.

„Expres spásy?" zeptala se.

Nechal na sobě znát pobavení. „Lepší než *Preacher zase jede*, což prý byla původní varianta."

Mířili ke dveřím, když si jich všimla Virgilová, ukázala, že mají počkat, a došla k nim. Podívala se z jednoho na druhého. „Tomu říkám štěstí," prohlásila, „najít vás dva spolu."

Hutch ředitelku představila. „Jsme vám oběma zavázaní," řekla Virgilová a potřásla si s Preachem rukou. Odvedla je stranou. „Mohlo to tam skončit katastrofou. Kdybyste je odtamtud všechny neodvezli, čelili bychom mediální pohromě, která by mohla znamenat náš úplný konec."

A taky by umřeli lidé. Ale to nic.

Měla k vděčnosti dobrý důvod: Ředitelka byla jedním z těch, kteří odsouhlasili rozhodnutí nechat Renesanci v provozu.

„Měli jste štěstí," zahučel Preach a podíval se na ni s vážným výrazem. Hutch došla k závěru, že ve večerním obleku je výjimečně hezký. Modré sako, bílá košile, modrá kravata. Prsten s orlem na prsteníčku levé ruky. Byl stříbrný a Preach ho dostal od Světového humanitárního výboru za to, že na vlastní náklady odvezl nouzové zdravotní vybavení na Quraquu.

Přistihl ji, jak si ho prohlíží. V jeho výrazu se něco maličko změnilo, zjihl. Krátce přejel pohledem po jejích holých ramenou.

No ovšem, pomyslela si.

Jestli Virgilová něco z této vzájemné výměny zachytila, nechala si to pro sebe. Byla vyhlášená svou tvrdostí a říkalo se o ní, že dělala striptérku, aby si mohla zaplatit studium. Účel světí prostředky. Byla by krásná žena nebýt toho, že všechno na ní bylo jaksi ostré. Vždycky mluvila velitelským hlasem, měla příliš pichlavé oči a chovala se až trochu moc sebevědomě. Byla třikrát vdaná. Nikdo ji nechtěl zpátky.

„Hutch," řekla, „mohla bych s tebou chvíli mluvit o tvém přestupu?"

Odchodu do penze. „Samozřejmě, Sylvie." *Ale byla bych raději, kdybys to nedělala.*

„Chtěla jsem, abys věděla, že mě mrzí, když vidím, že přemýšlíš o odchodu."

„Je na čase," odvětila Hutch.

„Těžko ti mohu tvé pocity vyvrátit." Podívala se na Preache. „Přicházíme o prvotřídního důstojníka."

Preach podle očekávání přikývl, jako by to věděl stejně dobře jako všichni.

„Hutch, chtěla bych tě požádat o laskavost. Ráda bych tě přesvědčila, abys pro nás vzala ještě jednu misi. Je to důležité. A v žádosti jsi konkrétně uvedená ty."

„Skutečně? A od koho?"

„Navíc," pokračovala Virgilová, jako by Hutch nepromluvila, „bychom velice chtěli, abys u Akademie zůstala. Myslím, že ti budu moci nabídnout pozici na Zemi, ve které se nebudeš nudit. Za několik týdnů. A byla bych ráda, kdyby sis to nechala pro sebe, protože formálně to místo musíme zveřejnit." Předstírat, že všichni žadatelé budou seriózně posouzeni. „Zůstala bys tady v Arlingtonu," dodala.

Na to Hutch nebyla připravená. Čekala, že ji jednoduše vyřadí, žádné zádrhele, velice vám děkujeme, ať se vám daří, napište, až si najdete práci. „O jakou misi jde?" zeptala se.

Virgilová převzala Akademii necelý rok předtím. Nemarnila čas a pustila se do vyklízení starého železa, jak se tomu říkalo. Týkalo se to většiny administrativních pracovníků. Teď to vypadalo, jako by v nemilost upadl někdo další. „Nemohli bychom jít do mé kanceláře a zbytek vyřídit tam?" navrhla.

Hutch zaváhala. Nechtěla od Preache odejít.

„Vy oba," dodala Virgilová a mile se usmála jeho údivu. *Ať se o ní říká cokoli,* pomyslela si Hutch, *ta ženská není žádný blbec.*

Hutch si vzala svůj pléd, Preacher se nasoukal do kabátu a Virgilová je vyvedla do parku. Po mostě přešli nad měsíčním jezírkem. Noc byla oblačná, větrná, hrozila deštěm. Světla Washingtonu tvořila záři na severním obzoru. Pro odcházející hosty slétlo několik taxíků.

„Krásný večírek," řekla Hutch.

„Ano, jedno oko nezůstalo suché." Virgilová si z pouzdra zdobeného rytinami vzala tabletku a spolkla ji. Říkalo se, že má zdravotní problémy. „Až se to všechno přežene, vyzvu ho, aby odstoupil."

Hutch si tu poznámku musela projít ještě jednou, než pochopila, že mluví o Barberovi.

Zastavili se uprostřed mostu. „Říkám ti to proto, Hutch, že chci, abys pochopila, že si tvé diskrétnosti vážím. Vím, že jsi s tím mohla vyjít ven a udělat nám všem problémy."

Hutch neodpověděla.

„Byla jsi dost inteligentní, abys pochopila, že by to ničemu neprospělo, zato by to mohlo napáchat velké škody. Akademie má politické nepřátele, kteří by takový incident velice rádi využili pro argumentaci, že nejsme příliš schopní. Aby nás vyřadili ze hry, pokud to půjde."

V jezírku něco šplouchlo.

Preach se postavil Virgilové do výhledu. „A není to pravda, že Akademie *je* neschopná? Barber tam mohl zabít spoustu lidí. Když na to přijde –"

„– To mohl i Dimenna." Vypadalo to, že Virgilové je zima. Na začátku večera bylo teplo a ona měla přes šaty jen lehké sako. „Já vím."

„Proto jste se mnou chtěla mluvit?" zeptal se Preach, který se stále viditelně divil, proč se toho účastní.

„Ne. Chtěla jsem vás pochválit za zdravý rozum. A chtěla jsem vás ubezpečit, že problém řeším. On se už na Serenity nevrátí." Zachvěla se. „A mám nabídku taky pro vás. Pojďme tam, kde je teplo."

O několik minut později spěšně vstoupili do administrativní budovy a vyšli do prvního patra. Světla se jim rozsvěcovala, dveře se otevíraly, až se ocitli v kanceláři ředitele. Virgilová vytáhla ze skříně svetr a dala si ho kolem ramen. Zeptala se, jestli je Hutch zima. Ne? Dobrá. „Můžu vám dát něco k pití?" Vysypala ze sebe, co je k dispozici, a pokynula ke dvěma polstrovaným křesílkům.

Kancelář byla prostorná, přepychová v duchu státních institucí. Koženka. Tmavě mořené stěny. Spousta plaket. Montroseova cena za úspěchy v oboru lineární matematiky. Medaile vrchního komisaře za úspěchy v oblasti vědy. Občan roku státu Maryland. Kanadská matka roku. Na stole fotografie bývalého manžela a dcer, dvojčat. Fotografie ředitelky s Oberrightem, se Simpsonem a Dawesem, s hvězdou simulací Dashielem Bannerem, s prezidentem. Celkově se dalo říct, že na těch stěnách viselo dost zastrašujícího materiálu.

Preach si řekl o sklenku bordeaux. Hutch se rozhodla pro mandlový likér. Ředitelka si nalila do třetí skleničky brandy a sedla si za obrovský ořechový stůl.

Upila a přejela pohledem z jednoho na druhého. Viditelně se bavila jejich zmatkem. „Předpokládám," začala, „že jste slyšeli o misi *Benjamina Martina*."

Hutch o ní samozřejmě věděla. Ale Preach zavrtěl hlavou. Ne, neměl ponětí, o čem ředitelka mluví. „Byla to vědecká expedice k neutronové hvězdě," řekla Hutch. „Před několika lety. Kolovaly pověsti, že něco zaslechli. Nějaké rádiové signály nebo tak. Jedenáct nula sedm, ne? Ale nepodařilo se jim nic potvrdit."

„Nebyly to pověsti," odpověděla Virgilová. „Skutečně zachytili rádiový signál, který vypadal jako umělý."

„Kdo další tam byl?" zeptal se Preach.

„O to právě jde, ne? Nikdo nebyl ani trochu blízko." Odložila skleničku. „Langley tam zůstal půl roku. Kapitán. Už nikdy nic nezaslechli. Ani šepot."

Preach pokrčil rameny. „To není nijak výjimečná historka. Každou chvíli někdo něco zaslechne."

„Preachere, oni použili satelitní systém. Když se vrátili, nechali satelity na místě."

„A jeden z nich to zachytil znovu," zkusila hádat Hutch.

Virgilová se otočila a podívala se přes okno na nádvoří. „Je to tak. Signál byl zachycen podruhé. Před třemi týdny jsme dostali zprávu."

„A –"

„Zdroj se nachází na oběžné dráze kolem té neutronové hvězdy."

„Nejspíš lokální anomálie," řekl Preach. „U takové bestie je možné cokoli. Podařilo se někomu signál rozluštit?"

„Ne. S překladem jsme nebyli úspěšní."

Preach nevypadal spokojeně. „Kolik toho signálu bylo?"

„Mnoho ne. Jako v prvním případě. Jen něco přes sekundu. Vlna je úzká, satelit jí jenom prolétl. Je to *směrovaný* paprsek."

„Směrovaný kam?"

Rozhodila rukama. „Směr je kompatibilní s prvním výskytem. Ale cíl neznáme."

„To nám dvakrát nepomůže."

Pokrčila rameny. „Nezdá se, že by paprsek na něco mířil. Žádná planetární soustava tam samozřejmě není. A nevšimli jsme si, že by kolem poletoval nějaký anomální objekt."

„Což nic neznamená," řekl Preach.

Virgilová mu věnovala upřený pohled. Ale byl čistě pracovní. „Prostě nevíme jistě, co se děje. Pravděpodobně nic. Někteří naši lidé se domnívají, že by to dokonce mohl být temporální odraz, signál z budoucí mise. Něco odraženého od časové deformace."

Hutch měla za to, že časové deformace fungují jen několik sekund. I v těch nejextrémnějších podmínkách. Ale nevyjádřila se k tomu. Pochopila však, kam to směřuje. A vypadalo to celkem jednoduše. Požádají ji, aby tam vzala nějaké vědce, počkala, zatímco budou poslouchat, a pak je odvezla zpátky.

Preach si ve světle lampy prohlížel své bordeaux. „Chcete, aby tam někdo letěl a porozhlédl se."

„To přesně ne." Virgilová dopila, odložila sklenku a podívala se na Hutch. Lidé se potulovali kolem svého domova už více než půlstoletí. Našli hrstku živých planet, několikery zříceniny a Noky. „Hutch, znáš Kontaktní společnost?"

„Jistě. Je to parta magorů, kteří chtějí objevit mimozemské civilizace."

„Ne tak docela," řekla. „A nejsem si jistá, jestli jsou to, ehm, magoři. Tvrdí, že neděláme dost, abychom se připravili na setkání s jinou inteligencí. Říkají, že je to jen otázka času, a my se chováme, jako kdybychom měli galaxii pro sebe. Nejsem si tak úplně jistá, jestli bych si troufla se o to přít."

„No a co? Nějakou dobu už tady jsme a fakt je, že prázdně *vypadá*."

„Já myslím, že se to tak nedá říct," namítla Virgilová, „tady ani tam. Jde o to, že sehnali pro Akademii obrovské množství peněz. Pravda je, že podle nich se na zjištění toho, kdo další je kolem, vyvíjí nedostatečné úsilí. Pro ně je to svatý grál a oni si myslí, že je to hlavní cíl existence Akademie. A to je v pořádku. Nemáme důvod jim tu představu vyvracet."

„A teď je zajímají ty signály od *1107*," řekl Preach.

„Ano, zajímají. Už dlouho na nás tlačí, abychom to prověřili. Vzhledem k tomu, jak situací zamíchaly tyto poslední informace, by nebylo moudré jen tak počkat, až to pomine." Opřela se v křesle a zabubnovala prsty o desku stolu. „Podle mě z toho nic nebude. A jak by taky mohlo? I kdyby *Benny* skutečně zachytil mimozemskou komunikaci, proč by tam její původci ještě tvrdli o čtyři roky později? Jasné? Chápete, co říkám? Nevím, jaké to má vysvětlení, ale vím, že to nejsou Marťani." Virgilová se dívala přímo na ni. „Hutch, ty víš, kdo je George Hockelmann, že?"

Neměla ponětí.

„Dělá výkonného ředitele restaurací Miranda."

„Aha. Ten s tajným receptem na tortily."

„Něco na ten způsob. Zároveň je významným sponzorem iniciativ Akademie. Dokonce nám na konci roku věnuje *loď*."

„Nadsvětelník?"

„Ano. *Memphis.* Právě byl spuštěn."
„Jmenuje se podle jeho rodného města," odhadla Hutch.
„Správně. Dostaneme ho po skončení roku."
„Proč ta prodleva?"
„Nějak to souvisí s daněmi. Ale o to nejde." Zaváhala. *Něco nám nechce říct.* „*Memphis* se poletí podívat k *1107*."
„Příští rok."
„Příští *týden*."
„Ale říkala jste ––"
„Je zapůjčený."
„Rozumím."
„Chtěla bych, abys té misi velela ty, Hutch."
„Proč *já*?" zeptala se.
„Hockelmann tě *chce*." Zářivě se na ni usmála. „Je to důsledek té záležitosti na Deepsix. Je přesvědčený, že nikoho lepšího nemáme." Zarazila se. „Ne že by to nebyla pravda. Dobře ti za to zaplatíme. A až se vrátíš, zařídím, aby tady na tebe něco čekalo."
Jedenáct nula sedm byla daleko. „Je to štreka."
„Hutch. Velice nám záleží na tom, aby ten člověk byl spokojený. Brala bych to jako osobní laskavost."
„Kdo by vedl vědecký tým?"
„Právě to je na věci trochu neobvyklé. Žádný vědecký tým nebude." Vstala, otočila dlaně proti sobě a snažila se vypadat, jako by všechno bylo v naprostém pořádku. „Hutch, byla by to v podstatě propagační akce. Vezla bys několik členů Kontaktní společnosti. Včetně Hockelmanna. Ukázala bys jim, co by chtěli vidět. Což bude velice těžká hvězda, která tam jen tak sedí. Chvíli budeš létat kolem a číhat na rádiové signály, dokud je to nepřestane bavit, potom se vrátíš domů." Naklonila hlavu. „Uděláš to?"
Znělo to vcelku bezproblémově. „Jaké místo v Akademii se uvolňuje?"
„Kádrový ředitel."
„Godwin?"
„Ano." Usmála se. „Ten rezignuje."
Ale nejspíš o tom ještě neví. Nemyslela si, že by o to místo stála. Ale Brawleyho přítomnost působila. Bylo jí nepříjemné odmítnout takovou žádost, když tam byl on. Ne že by na jeho názoru doopravdy záleželo.
„Rozmyslím si to," řekla.
„Máme jenom několik dní, Hutch. Bohužel to musím vědět ještě dnes v noci." Vstala, obešla stůl a opřela se o něj. „Byla bych skutečně ráda, kdybys to vzala."
Brawley si dával záležet, aby se díval někam jinam.
„Fajn," řekla Hutch.
„Výborně." Vzala pero a načmárala si něco do bloku. „Jestli se zítra zastavíš na operačním, budou tam pro tebe mít všechny detaily." Dolila Hutch skleničku a nasměrovala svou pozornost k Preachovi. „Chtěla bych vám nabídnout zakázku, kapitáne Brawley."
Preach povytáhl obočí. „Chcete, abych letěl taky?"
„Ne."
Škoda, pomyslela si Hutch.
Virgilová se dotkla stolu a světla zhasla. Uprostřed místnosti se objevilo pole hvězd. „Syrská hvězdokupa," řekla. „Ta neutronová hvězda je *tady*." Pohnula ukazovátkem, aby to místo vyznačila. „A signál." Trasovací bod se rozsvítil a změnil v čáru. Čára se pohybovala mezi hvězdami, až se dotkla jedné, která jasně zmodrala. „Společnost vyslovila domněnku, že by se cíl mohl nacházet mimo bezprostřední okolí *1107.* Že signál je ve skutečnosti mezihvězdný." Pokrčila rameny. „Podle mě je to šílenost, ale nepřísluší mi, abych takové věci komentovala." Ukázala na modrou hvězdu a začala se probírat papíry na stole. „Mám tady někde katalogové číslo."
Preach to zaujatě sledoval.
„Jak si můžete všimnout, neutronová hvězda, celá dráha signálu a bod B, cílová hvězda, se nacházejí daleko mimo bublinu." Za hranicí sféry prozkoumaného vesmíru o poloměru 120 světelných let, jejíž střed byl víceméně v Arlingtonu. „Mise *Benjamina Martina* byla naším prvním průnikem do té oblasti.
Společnost chce vyslat druhou misi do bodu B. Jsou ochotní ji financovat, ale chtějí, abychom ji zorganizovali my."
„Proč já?" zeptal se Preach. „Proč nepoužijete jednu ze svých lodí?"
„Tihle lidé mají rádi pohodlí. *Kondor* je o něco luxusnější než všechno, co můžeme nabídnout my." Podívala se na Hutch. „Určitě si všimneš, že i *Memphis* je něco lepšího, než na co jsi zvyklá." Podala Preachovi smlouvu. „Rádi bychom si pronajali vás a vaši loď. Přibližně na čtyři měsíce."
Prohlédl si text. „Abych tomu porozuměl. Vy chcete, abych ty lidi dovezl do bodu B. Za jakým účelem?"
„Podívat se, co tam je."
„Jak je to daleko? Od té neutronové hvězdy."
Rozsvítila lampu a nahlédla do poznámek. „Šestnáct světelných let."
Preacher se zadíval na smlouvu. „Musím si zkontrolovat své ostatní závazky," řekl. „Ráno vám dám vědět."

„Jak ti chutnalo to kuře?" zeptal se Preach, když se vraceli po mostě zpátky.
„Nebylo špatné," odpověděla.

Obloha se zatáhla a vítr s sebou přinášel drobný déšť. Podíval se dolů na ni těma velkýma modrýma očima. „Co takhle sendvič, než půjdeme spát. Nějaké *pořádné* jídlo."

Nechali se odvézt přes Potomac ke Crystal Tower. Podle jejího názoru drahý podnik, ale jestli se Brawley chtěl maličko předvést, byla ochotná spolupracovat.

Přistáli na střeše, sešli o patro níž do Maxie's a posadili se do boxu s výhledem na Lincolnův památník a muzeum Bílého domu, zářící za vodními příkopy. Ostrov Ústavy se jevil v dešti, který nabýval na intenzitě, jako čmouha světel. Z krbu se ozýval spokojený praskot, z reproduktorů se linula tichá hudba. Hutch si sundala pléd.

„Co myslíš?" zeptal se Preach. „Mám letět?" V tom proměnlivém světle vypadal nádherně.

Usmála se. „Proč by ses na to měl ptát mě? Myslel jsi vážně, co jsi řekl? Už něco máš?"

„Můžu jiné úkoly vyřešit subdodávkou."

„Takže to *vezmeš*."

„Ano. Myslím, že vezmu. Ty peníze jsou slušné."

Objevil se robot, zapálil svíčky a přijal objednávku, pro Hutch sýr a slaninu, pro Preache dušené hovězí. A dvě vychlazená piva. „Máš s těmi lidmi nějaké zkušenosti? S tou společností – jak se vlastně jmenuje?"

„*Kontaktní.* Několik jsem jich potkala. Jsou v pohodě. Pokud je nenecháš, aby začali mluvit o mimozemšťanech."

Dostali pivo. Připili si. „Na nejkrásnější ženu v místnosti," řekl a dělal, že se rozhlíží, aby si svůj odhad potvrdil. „Ano," dodal, „mimo veškeré pochyby."

„Jsi moc milý, Preachi." Do hlasu se jí vloudil sametový tón. Pak řekla: „Kdo ví? Třeba tam narazíš na zlato."

Podíval se na ni přes okraj sklenice. „A co by to zlato mělo být?"

„Sousedi. Konečně. Po všech těch letech a všech těch zříceninách a stopách je konečně najdeme. Preach Brawley je najde. A rázem budeme mít někoho, s kým se dá mluvit."

„Tak na sousedy," připil.

Donesli jim jídlo. Zatímco je robot servíroval, Hutch se podívala kolem sebe, přelétla pohledem několik desítek párů v restauraci a došla k závěru, že Preach má pravdu: skutečně *byla* nejatraktivnější žena v místnosti.

Preach ochutnal své hovězí, odsouhlasil je a zeptal se na její sendvič.

„Je skvělý," řekla. *Stejně jako společnost.*

Tichá hudba dozněla a objevili se virtuální hudebníci. Na sobě měli splývavé kaftany a byli vyzbrojeni různými strunnými nástroji a trubkami. Jejich šéf, vytáhlý, svůdný, s tmavýma očima a celkově tmavým vzezřením, dal znamení a spustili první píseň:

Má láska koupila si lístek
na Babylónský expres,
pojede mezi Chaldejci,
kolem sfingy proletí,
protože ráda mě má láskou pravou,
na Babylónský expres.

„Další expres," poznamenala Hutch.

Preach se zamračil. „Kdo jsou ti chlapi?"

Nemělo ji to překvapit. I kdyby věděl, kdo jsou, tušila, že by před ní hrál neznalého. Preach jí nepřipadal jako někdo, kdo by se přiznal, že sleduje popkulturu. Zatvářila se shovívavě. „To je Chammurapi Smith a jeho Visutí zahradníci," řekla. „Babylónský expres je jejich největší hit."

„Chápu proč asi."

Hutch ztlumila hlasitost. Několik minut konverzovali, jestli bude pršet celou noc, odkud Hutch pochází, jak se Preach dostal k tomu, že začal dělat nadsvětelníkového dopravce. V polovině jídla Preach odložil vidličku, předklonil se a ztišil hlas. „Myslíš si, že by tam *vážně* mohlo něco být?"

„Někde ano," odpověděla. „Určitě. Ale u neutronové hvězdy? Pochybuju."

Dojedli a vyšli si na Vyhlídku. I tady si mohli dát kávu a hudba z Maxie's hrála z reproduktorů. Ale byli tam jenom několik minut, když ji někdo vypnul a ve vzdáleném rohu se strhl nějaký rozruch.

„Teď ne, Davide," řekla nějaká žena tónem, který napovídal, že *teď* by byl velice vhodný okamžik. Oči se jí třpytily, bohaté černé vlasy jí splývaly do pasu a vypadala, jako by vypila trochu víc, než měla. Byla v červenočerném a měla výstřih až po pupík. Stáli s Davidem na malém pódiu. Profesionálové, došlo Hutch.

David byl obrovský mladý muž, pravděpodobně ještě o hlavu vyšší než Preacher. Vlasy měl zlaté a padaly mu do očí. „Beth," řekl, „lidem se to určitě bude líbit." Několik hostů zatleskalo.

Žena to vzdala. David otevřel pouzdro, vytáhl z něho toket a zapnul ho. Struny zabzučely energií.

Beth se zatvářila rezignovaně, řekla *tak jo, když musíš*, a postoupila k okraji pódia. David zlehka zahrál několik akordů. Dav se zvětšil. „Co byste chtěli slyšet?" zeptala se Beth.

„Co třeba ‚Divokýho Dana'?" řekl ženský hlas.

David zkusil několik akordů, doprovozených prudkým světlem a hutným zvukem, a pak toho nechal. „To je moc hlasité. Mám dnes smutnou náladu."

„‚Bar v Macon City'," navrhl baryton.

Beth se zasmála. „Tihle lidi jsou beznadějný případ," řekla. Diváci je začali povzbuzovat.

… Stála jak skála v tom baru v Macon City.

Srdce mi vzala a pak už jsem to nebyl já,
už nikdy jsem to nebyl já,
co stála jak skála v tom baru v Macon City…

Zanedlouho zpívali a tančili všichni. Hutch s Preachem se přidali. Zpíval dosti falešně, ale věděl o tom, a možná dokonce na efekt přeháněl. Když se smála, vesele se šklebil. „Po několika skleničkách se to zlepší," řekl. Užívala si jeho přítomnost a jeho objetí. Už dlouho u sebe neměla někoho, kdo dokázal takto elektrizovat.

Beth zpívala a dav aplaudoval. Zahráli: „Lízátko z Rocky Mountain" a „Highballera", rychlou písničku o magnetických vlacích. A „Hluboko v dole v Culver City", „Poslední, kdo vyjde" a „Vzhůru na Archu".

To už Beth seděla na pódiu, zpívala na přání, občas dala nějakou podle vlastního výběru. Uprostřed „Zpěvu na usmířenou" si všimla Preache a vybídla ho, aby se k ní přidal. Podíval se na Hutch, jak bude reagovat. „Běž," řekla s hranou nenuceností. Možná nakonec *nebyla* nejkrásnější žena v místnosti.

Zazpívali „Jacka z Providence", který byl „věrný, dokud mi nezmizel z očí". Když skončili, propustila ho. Ale večer zakončila „Aztékou", při které se na něho celou dobu dívala a nenechávala pochybnosti o svých sympatiích.

V pauze odešli. Preacher doprovodil Hutch na střechu ke stanovišti taxíků a nasadil bezelstný výraz, když naznačila, že zpěvačka o něj má zjevný zájem.

Lilo jako z konve. Vznesli se do bouře a Preach působil zadumaně. „Hutch," řekl nakonec, „nemáš náhodou zítra čas?"

„Jedu do Princetonu, Preachi," odpověděla, „za mámou."

„Aha."

„Proč se ptáš?"

„Chtěl jsem ti navrhnout večeři." Odbyl celou věc pokrčením ramen. *Hloupý nápad. Mělo mě napadnout, že něco budeš mít.*

„Ona mě čeká, Preachi. Neviděla mě rok. Nemůžu se z toho vyvléct." Instinkty jí říkaly, že je to jedině dobře. Neuspěchat to. Rozhodně ne, pokud o něho má vážný zájem. „Ale víš co? V pátek budu zpátky. Co kdybychom se sešli potom?"

„Fajn." řekl. „Zavolej mi, až se vrátíš."

Taxík dosedl na střeše jejího hotelu. Preach mu řekl, aby počkal, vystoupil a doprovodil ji ke dveřím jejího apartmá. Otevřela a otočila se zpátky k němu. Uvažovala, jestli ho má pozvat dál. Trochu moc pila, stejně jako on. „Díky, Preachi," řekla. „Byl to krásný večer."

„Pro mě taky." Sklonil se a cudně ji políbil na čelo. Přitiskl rty a protáhl polibek právě tak dlouho, aby ji trošku rozpálil. *Tenhle chlapík ví, co dělá.* Potom jí veškeré rozhodování sebral z rukou, když vycouval. „Ty jsi výjimečná, Hutch." Nato se otočil a odešel.

Dívala se za ním, jak mizí ve výtahu, a musela bojovat s pocitem, že se zachovala jako idiot. Tiše zavřela dveře a přešla k oknu. O několik okamžiků později uviděla, jak taxík vzlétl do noci a zatočil přibližně tím směrem, kde stála Crystal Tower.

3

Dekadence získala v minulosti špatné jméno. Pravda je taková, že se v žádné éře nežije líp než v dekadentní. Jídlo je dobré, alkohol teče proudem, ženy jsou obvykle povolné a ve válkách bojuje někdo jiný. O účet se pak musí vždy postarat další generace.

Gregory MacAllister,
Na procházce Gomorou, 2214

Hutch se kolem desáté hodiny ohlásila na dispečinku a vyzvedla si instrukce. Dozvěděla se, že má čekat šest až osm pasažérů. Detaily ještě nebyly hotové. Šestého se měla konat porada v zasedací místnosti Akademie na Kole a odlet byl naplánován na 7. října.

Absolvovala také virtuální prohlídku *City of Memphis*. Byl o polovinu menší než většina dopravních lodí Akademie. Ale jeho velikost byla zapříčiněna do značné míry zmenšením prostoru vyhrazeného pro pohonné systémy, které umožnil technický pokrok jak Hazeltinových, tak fúzních motorů, jejichž technické údaje naznačovaly účinnost překračující všechno, co doposud viděla. Soustavy senzorů a komunikační systémy byly na úrovni doby, stejně jako velící a řídící funkce.

Vnitřek byl přiměřeně prostorný a neobyčejně luxusní. Kov a plasty, na které byla zvyklá, vystřídala měkká koženka, mořené obložení a měkké koberce na podlahách. Všude byly závěsy a táflování. Společenská místnost byla přitažlivě zařízena nábytkem, jaký by člověk (skoro) čekal v nějakém drahém klubu. Bylo v ní také řídicí centrum vybavené všemi tlačítky a displeji, které by si člověk mohl přát ke zkoumání nové planety. Bylo by to spíš jako žít v jednom z těch velkolepých domů z jednadvacátého století na špičce Provincetownu. Můstek měl měkké osvětlení a bylo možné na něj přivádět různé vůně, jako byla citrónová, cedrová a tucet dalších. *Dejte mi trochu času, uvěřím, že si na to dokážu zvyknout.*

A co Bill?

Dispečer řekl, že balíček s UI je možné k lodi pořídit. Jelikož *Memphis* nebylo plavidlo Akademie, lodní inteligence zatím nebyla nainstalována. Čemu dává přednost?

Rozhodla se pro Billa.

Doufala, že se objeví Preach, ale když se nenápadně zeptala, získala informaci, že se dostavil v devět, hned když otevřeli, vzal si své instrukce a odešel.

Cítila se zklamaná a uvažovala, že by svůj let domů posunula na pozdní odpoledne. Mohla by mu tak zavolat a navrhnout, aby se sešli v poledne u lehkého oběda. Měla to zařídit večer předtím, když byla příležitost. Nakonec ale ten nápad zavrhla jako nerozumný. Hlavně nevypadat nedočkavě.

Udělala si radost nějakým novým oblečením, vrátila se do svého apartmá, sbalila si věci a vzala si taxík na Národní.

U matky byla v sedm.

Hutchina matka, Teresa Margaret Hutchinsová, žila ve Farleyvillu, severním předměstí Princetonu. Když taxík slétl, čekala s půltuctem přátel před domem u přistávací plochy. Ve stromech byl tu a tam nějaký fáborek a několik dětí z okolí se přišlo podívat, co se děje. Chyběla tomu jen středoškolská kapela.

Všichni se nemohli dočkat, až se setkají s Teresinou slavnou dcerou. Byl to rituál, který absolvovala pokaždé, když se vrátila. *Moje dcera, pilotka kosmických lodí.*

Hutchin taxík přistál na ploše. Zaplatila, vystoupila, objala matku, objala se a potřásla si rukou se všemi ostatními. A máma spustila: „Priscilla byla s lidmi, kteří objevili mraky omega," řekla ženě ve středních letech, která se zřejmě jmenovala Weepy.

A oni reagovali tak, jak lidé na tyto návraty domů reagovali vždycky:

„Musíš nám říct, drahoušku, jak to bylo vloni na Deepsix."

„Znáš mého bratrance Jamieho? Pracuje na kosmické stanici u Quraquy."

„Musí to být nádhera létat mezi hvězdami."

Ve skutečnosti to bylo nemožně nudné. Teď, když se setkala s realitou, byla ochotná sama sobě přiznat, že žila určitý virtuální život. Většina pláží, které v životě navštívila, byla elektronická, stejně jako většina jejích večerních rozhledů z vrcholků hor, toulek idylickými lesy nebo procházek po chodnících největších měst světa. Napadlo ji, že totéž platí pro životy skoro všech ostatních, ale zapudila tu představu.

Hutch chápala, že její matka je na svou dceru hrdá, ale bylo jí to nepříjemné. Ona sama neuměla dobře předstírat skromnost, když zatraceně dobře věděla, že má na kontě pár slušných úspěchů.

Ale nedalo se nic dělat, a tak sklonila hlavu a snažila se patřičně reagovat, zatímco se hrnuli v houfu zpátky do domu. Přiznala, že to nic velkého nebylo, že měla štěstí a hodně jí pomohli jiní. *To* jistě byla pravda.

Teresa přichystala různé sladkosti a nealkoholické nápoje a Hutch odpovídala nejlépe, jak uměla, na otázky týkající se toho, proč má tak neobvyklé povolání, jestli se nechystá v nejbližší době usadit (o svých plánech na odchod se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Čindi.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.